

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2024 • LXXVII • ŠTEVILKA

2

NASLOVNIK PROVINCE	
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919 0039 06 638 02 92
Stane Zore ljublanski nadškof in metropolit Ciril-Metodov trg 4 p.p. 1990, 1001 Ljubljana stane.zore@ofm.si	01 234 26 00
Provincialni minister Marjan Čuden Prešernov trg 4 1000 Ljubljana	+386 1 242 9310
BREZJE Brezje 72 4243 BREZJE brezje@ofm.si	04 537 07 **
<i>Viktor</i> <i>Krizostom</i> <i>Milan</i> <i>Robert</i> <i>Tadej I.</i> <i>Zakristija</i> <i>Romarski urad</i>	02 06 11 18 041 802 341 26 00
KAMNIK Frančiškanski trg 2 1241 KAMNIK http://franciskani-kamnik.rkc.si franciskani.kamnik@t-2.si kamnik@ofm.si	064 179 910
<i>p. mag. Ciril A. Božič</i> <i>p. Franci Seničar</i>	031 773 900 059 366 484 <i>mobitel:</i> 041 674 297
KOPER/STRUNJAN Destradijev trg 10a 6000 KOPER koper@ofm.si	0590 73 470
<i>Bogdan</i> <i>Andrej Vovk</i> <i>Duhovniški dom Mane nobiscum</i> <i>Lepi pot 26, 1000 Ljubljana</i>	72 01 200 51 60
LJUBLJANA - CENTER Prešernov trg 4 1000 LJUBLJANA	01 242 9***
<i>porta</i> <i>gost/podstrežje 1</i> <i>provincial</i> <i>sam./žup. arhiv</i> <i>faks - hiša, ZBF</i> <i>ZBF</i> <i>prov. arhiv</i> <i>Janko</i> <i>Marko</i> <i>faks - Marko</i> <i>Edvard</i> <i>Ksaver</i> <i>pevski kor</i> <i>regens chori/I. nad. 29</i> <i>Vid</i> <i>Pavle, vikar in župnik</i> <i>rekreacijska soba</i> <i>knjižnica</i> <i>šivalnica</i> <i>župnijska pisarna</i> <i>zakristija</i> <i>obednica</i> <i>Domen</i> <i>Christian</i> <i>Rafael</i>	300 301 310 312 313 314 317 318 322 323 324 328 334 335 336 337 342 343 344 345 346 347

LJUBLJANA - BEŽIGRAD Küzmičeva 6 1000 LJUBLJANA lj.bezigrad@ofm.si	0590 717 **
<i>Regalat</i> <i>Miran Š.</i> <i>Ambrož</i>	21 22 01 436 87 81
LJUBLJANA - ŠIŠKA Černetova 20 1000 LJUBLJANA lj.siska@ofm.si	01 583 72 70 01 583 72 **
<i>Silvin</i> <i>Bernardin</i> <i>Mari</i>	77 72 82
LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo Tržaška 85 1000 LJUBLJANA lj.vic@ofm.si	01 244 42 52
<i>Zdravko</i>	58
MARIBOR Ul. škofa Maksimiljana Držečnika 7 2000 MARIBOR maribor@ofm.si	02 228 51 10 02 228 51 **
<i>Janez</i> <i>Franc</i> <i>Boris</i>	13 19 15
MOŠNJE Mošnje 8 4240 RADOVLJICA	04 533 88 78
NAZARJE Samostanska pot 50 3331 NAZARJE nazarje@ofm.si samostan.nazarje@gmail.com zupnija.nazarje@gmail.com dom.marija.nazaret@gmail.com	03 583 19 93 064 297 797
SESTRE KLARISE Samostanska pot 51 3331 NAZARJE	03 583 13 91
SESTRE KLARISE Andreja Bitenca 138 1000 LJUBLJANA	01 518 25 00
SESTRE KLARISE Ul. Štefana Kovača 72 9224 Turnišče	02 577 13 88
NOVA GORICA Škrabčeva 1, p.p. 303 5001 NOVA GORICA info@samostan-kostanjevica.si	05 330 77 50 05 330 77 5*
<i>Niko</i> <i>Vili</i> <i>Miran</i> <i>Boštjan</i>	2 4 5
NOVA ŠTIFTA Nova Štifa 3 1317 SODRAŽICA nova.stifta@ofm.si	01 836 99 43
NOVO MESTO Frančiškanski trg 1 8000 NOVO MESTO novo.mesto@ofm.si	07 338 14 70 07 338 14 7*
<i>Peter</i> <i>Marko</i> <i>Gregor</i> <i>Tomaž H.</i>	1 3 4 7
PROVINCIALNA HIŠA Strunjan 134 telefonska govornilnica	05 678 21 21

SVETA GORA Sveta Gora 2 5250 SOLKAN sv.gora@ofm.si	05 330 40 20 05 330 40 **
<i>Bogdan K.</i> <i>Benedikt</i> <i>Ambrož</i>	38 28 37
SVETA TROJICA Meznaričeva 8 2235 SVETA TROJICA V SLOVENSKIH GORICAH sv.trojica@ofm.si	02 720 55 56
TUJINA	
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919 0039 06 638 02 92
COLLEGIO S. ISIDORO Via degli Artisti, 41 00187 Roma Italia <i>Jan Dominik Bogataj</i>	00386 51 389 115
ADELAIDE - WEST HINDMARSH Holy Family Slovenian Mission 51 Young Avenue AU - WEST HINDMARSH SA 5007 p. David slomission.adelaide@gmail.com	0061 497 097 783
MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission 19 A'Beckett Street PO BOX 197 AU - KEW VIC 3101 <i>Simon Peter</i> slomission.melbourne@gmail.com	0061 3 9853 7787 0061 455 444 912
SYDNEY MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission 311 Merrylands Road PO BOX 280 AU - MERRYLANDS NSW 2160 slomission.sydney@gmail.com slomission.misli@gmail.com	0061 2 9637 7147 0061 409 074 760
JOHNSTOWN St. Therese's Friary 536 Decker Avenue US - JOHNSTOWN PA 15906	001 814 539 76 33
LEMONT St. Mary's Friary 14246 Main Street PO Box 608 US - LEMONT IL 60439	001 630 257 24 94
Slovensko versko središče	001 630 257 20 68
NEW YORK St. Cyril's Friary 62 St. Mark's Place US - NEW YORK NY 10003	001 212 674 34 42

Veselje manjšega brata

Zelo pomembno je, da svoje razmerje z lju-dmi in Bogom doživljamo v veselju. Veselje pokaže, da nas Bog ne utesnjuje, da nam ne greni življenja, ampak nam daje trdnost in pogum. Sv. Frančišek pravi, da je popolno veselje, če se ne jeziš zaradi krivice, ki ti jo je nekdo storil. To je sporočilo zgodbe o popolnem veselju, ki jo je povedal br. Leonu pri Porciunkuli. Poleg tega naj-dem vsaj še dva razloga za nenehno veselje sv. Fran-čiška in prvih bratov: da so premagali sebičnost in da so želeli biti svobodni, zato so se zaobljubili uboštvu. Srce, ki je svobodno je veselo.

Vedrina srca je zanesljiv prepoznavni znak Božje bližine. »Bog ljubi vesele ljudi, ugajajo mu. Kdor je ve-dno žalosten, je v nevarnosti, da bo delal zlo. Žalosti Sv. Duha, ki je bil vendar človeku dan kot dobri Duh. Molitev žalostnega človeka nima moči, da bi se dvi-gnila do Božjega prestola, kajti žalost sedi v njegovem srcu. Vrzi torej žalost iz svojega srca in imel boš življe-nje pri Bogu!« pravi Hermov Pastir.

Všeč so mi duhoviti, vedri bratje. S smehom si po-kažemo, da se imamo radi. Tisti, s komer se ne moreš smejati, ti najbrž ne ustreza ali pa ga celo ne preneseš. Zdravo bratstvo je tisto, ki se zmore smejati.

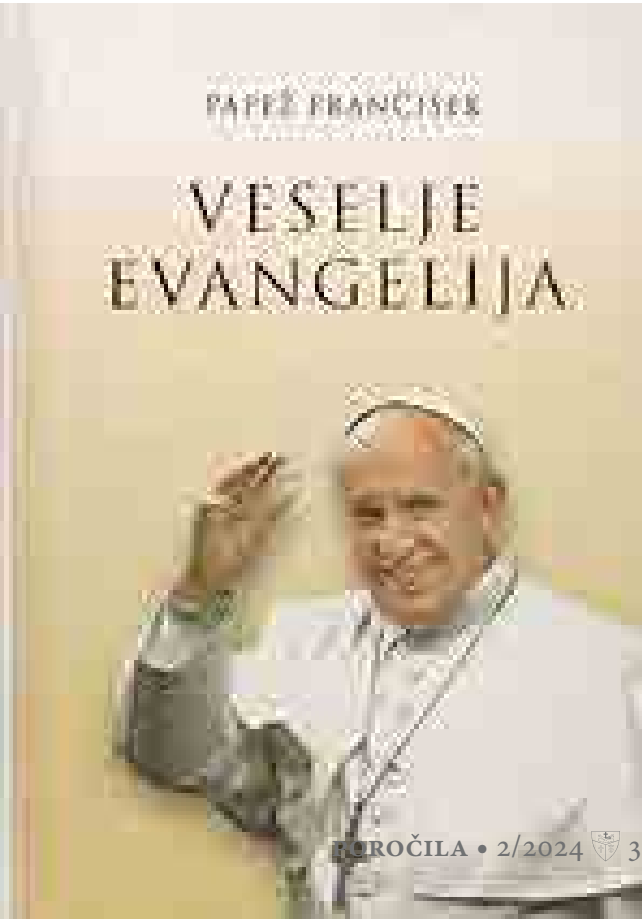
Veselo bratstvo postavlja Boga v središče. Brez molitve naše skupnosti ne morejo biti radostne. Mo-litev je studenec, iz katerega vre veselje srečanja z Gospodom, je ogenj proti mrazu brezbriznosti, brez-voljnosti in hladnih odnosov. Ko molimo, se naše srce osvobodi tolikih odpadkov.

Zagrenjeni redovniki žvečijo pepel, namesto da bi okušali častitljivo milino Kristusove resnice“, pravi papež Frančišek. Za nas, ki smo se posvetili Bogu, je vera vir veselja. Vedrina srca je zanesljiv prepoznavni znak Božje bližine. Bog ljubi vesele ljudi, ugajajo mu.

»Veselje v Gospodu je naša moč«, pravi prerok Nehe-mija. Veselje je najlepše oznanilo proti naveličanosti in žalosti. Veselje je edino in učinkovito sredstvo proti pregorelosti.

Bratje, bodite ljubezen v srcu Cerkve na odrešen in vesel način! Zgled za to nam je sv. Frančišek, ki ga občudujemo in mu sledimo.

Vse dobro!
p. Marjan Čuden

Nizozemska, 25. februar 2024

Srečanje komisije za 'Nove oblike'

Od 5. do 7. februarja 2024 so se člani komisije za 'Nove oblike' (br. Andraž, br. Bernard, br. Gabriele in br. Fer) zbrali v mestnem samostanu San Damiano v 's -Hertogenboschu na Nizozemskem. Tam skupaj živijo bratje in sestre prvega, drugega in tretjega reda. Zbrani bratje so o tem srečanju povedali naslednje:

V teh dneh smo v Rimu pripravili novo srečanje bratov iz cele Evrope, ki živijo v novih oblikah, ali pa jih te zanimajo. Prosimo, da si zapomnite naslednja datuma: prihod v nedeljo, 3. novembra – odhod v četrtek, 8. novembra 2024. Tema bo »živeti majhnost v novih oblikah«. Predstavili bomo skupnosti, v katerih živimo, govorili o tem, kaj smo se naučili in kje še lahko rastemo. Predavala bosta br. Miran Špelič iz Slovenije in generalni minister, br. Massimo Fusarelli. Govorili bomo o identiteti novih oblik in priložnostih za našo misijonsko gorečnost ter skušali razjasniti vprašanja v zvezi s tem. Nato bomo obiskali novo obliko v Torre Angelu na obrobju Rima. Seveda bo tudi dovolj časa, da v teh dneh po skupinicah in v osebnih pogovorih

praznujemo svoje bratstvo in se obogatimo. Na žalost se nam iz zdravstvenih razlogov ni mogel pridružiti br. Francisco Gómez Vargas, generalni tajnik za misijone in evangelizacijo.

Medtem izdelujemo zemljevid Evrope, na katerem so nove oblike, ki bo v veliko pomoč, ko se bomo obiskovali in ustvarjali možnosti, da bi takšne priložnosti postale del začetne in trajne formacije.

Vsem evropskim provincialom bomo poslali vabilo s podrobnim programom in načinom prijave.

Se nekaj ... ne smete obiskati Nizozemske, ne da bi obiskali delujoči mlin na veter! Mi smo imeli priložnost povzpeti se na štirinadstropni mlin na veter 'Désiré' v Megenu, blizu bratskega samostana iz 17. stoletja.

Veselim se srečanja z vami v Rimu!

Andraž, Bernard, Gabriele in Fer

Vir: Meeting of the commission of the 'New Forms' - Frati Francescani (ofm.org)

Trajna formacija v generalni kuriji, 28. februar 2024

Dar stigmat sv. Frančiška ob osemstoletnici

V torek, 27. februarja, je v bratstvu sv. Marije Srednice generalne kurije potekalo srečanje trajne formacije srečanje na temo: »Dar Frančiškovih stigm ob osemstoletnici«. Srečanje je vodil br. William Short, direktor Kolidža sv. Bonaventure – *International Center for Franciscan Research and Studies*.

V prvem delu je bilo govora o zastonskosti in daru. Br. William je za zgled podal lik Giacoma Frangipaneja de' Settesolija, ki je znan kot »br. Jacopa«, ki je Frančišku in njegovim bratom podaril tisto, kar so potrebovali. Razčlenil je tudi druge like iz življenja sv. Frančiška: žensko iz Macchiloneja in tatove iz Borgo San Sepolcra. Ob koncu razstave so bratje po skupinah razmišljali o kulturi zastonskosti in daru, ki pomembno zaznamujeta skupno življenje. Prisotni so govorili tudi o tem, kako spodbujati konkretne geste nesebičnega služenja, s katerimi lahko izrazimo in uresničimo dar samega sebe.

V nadaljevanju so obravnavali še temi dialoga in usmiljenja. Kar zadeva prvo, je br. William izbral odlomek Tomaža Čelanskega o odnosu med br. Leonom in sv. Frančiškom: »Na La Verni je Frančiškov tovariš

v upanju, da se bo rešil hude skušnjave »duha«, želel, da mu svetnik nekaj besed lastnoročno napiše ... Na koncu je dodal bratov blagoslov in mu rekel: 'Vzemi ta kosček papirja in ga skrbno hrani vse do dneva svoje smrti.' Takoj ga je zapustila vsakršna skušnjava in po tistih ohranjenih besedah so se tudi pozneje dogajale čudovite stvari.«

Br. William je nato spregovoril o Frančišku in stigmah: potem ko jih je prejel, je začel hvaliti vsa bitja in kasneje kot odgovor na prejeti dar začel izkazovati usmiljenje v služenju ubogim. Bratje so se po skupinah pogovarjali o tem, kako v bratstvu gojiti držo pravega dialoga, ki bo naklonjen poslušanju, razumevanju, spoznavanju in medsebojnemu sprejemanju. Navzoči so razmišljali o tem, kako se obvladati v besedah in obsojanju in se vedno »dotakniti« drugih z usmiljenjem in sočutjem.

Srečanje se je zaključilo s pogovorom o vseh izpostavljenih temah.

Vir: The gift of the Stigmata of St. Francis on its eighth Centenary - Frati Francescani (ofm.org)

Generalni minister Massimo Fusarelli, 28. februar 2024

Predstavitev knjige *Francis of Assisi. A restless life*

27. februarja je na Papeški univerzi Antonianum v Rimu br. Massimo Fusarelli predstavil svojo knjigo *Francis of Assisi. A restless life* (František Asiški – nemirno življenje), skupaj z Msgr. Felicejem Accrocco, beneventskim nadškofom in avtorjem predgovora. Dogodka so se med drugimi udeležili rektor Magnificus PUA, br. Agustin Hernandez, frančiškanski bratje, redovnice iz različnih kongregacij in študenti.

Msgr. Accrocca je zapisal, da ima knjiga značilnosti romana in biografije. Prvo poglavje zelo spominja na roman: br. Massimo je poskušal poustvariti zgodovinsko-kulturno okolje, ki ga viri ne opisujejo. Ker pa je bilo dobro znano, da je bil takrat (konec leta 1100) porod za ženske zelo nevaren, je generalni minister opisal prizor, v katerem se je neznanka pripravljala na porod.

Nadškof je pojasnil, da se je avtor v naslednjih poglavjih skliceval na vire: želel je pokazati na Františkovo človečnost. »Svetnik je človek s svojimi omejitvami, s svojimi slabostmi – je dejal monsinjor Accrocca – vemo, da ga je dve leti prevečala globoka žalost, ki bi jo danes lahko opredelili kot depresijo. Ko pa je srečal Kristusa, je stopil na pot spreobrnjenja. Če je torej on v vsej svoji šibkosti iz svojega življenja zmožgel narediti toliko, to zmoremo vsi.«

Br. Massimo je razkril, da ga je založba Rizzioli prosila, naj knjigo napiše in da ni sam prišel na to zamisel. Pisanje mu je bil velik izziv, ker ima kot generalni minister reda veliko različnih obveznosti: »Za pisanje sem porabil ves svoj prosti čas, malo sem raziskoval ... Prebiral sem besedila, ki so opisovala različne vidike življenja Františka Asiškega. Zame je bilo to kot nekakšen pogovor s tem mladeničem, ki je takrat vstopal v dobo odraslosti. Poskušal sem napisati nekaj lepega na podlagi vprašanj, ki

sem si jih zastavljal. Knjigo sem pisal na vseh svojih poteh, tudi v čakalnicah na letališču,« je omenil.

Pojasnil je, da se tema nemirnega življenja pojavlja skozi celotno delo: »To je tema, ki sem jo izbral, skušal sem jo povedati na fiktivni način in verjamem, da sem ta nemir dobil od matere in ne od Petra ... Za Františka so bili vsi izzivi, ki jih je izkusil, vir tesnobe,« je pripomnil.

Knjiga je namenjena predvsem posvetnemu občinstvu in mladim: »Vesel bi bil, če bi jo brali mladi od dvajsetega do tridesetega leta, saj František še vedno nagovarja mlade. Upam, da lahko to nemirno življenje nagovori tudi nemir današnjih otrok,« je dodal br. Massimo.

Knjiga poskuša s preprostimi besedami razložiti to Františkovo iskanje v hoji za smislom evangelija: »Ni naredil načrta za življenje, tako kot to počnemo danes; njegov življenjski načrt je bil živeti po zgledu svetega evangelija,« je dejal minister, ki je v svojem delu opisal razmere v katerih je živel Ubožec, družbene spremembe in vojne, v katerih živimo tudi mi.

Nato je nadaljeval: »František nagovarja današnje žene in moške, ki z negotovostjo gledajo v prihodnost zaradi tako imenovane »razdrobljene svetovne vojne«. František je živel v vojnem času, v času križarskih vojn; odšel je med križarje, da bi jim povedal, naj se ne vojskujejo več ... V svetu je prihajalo do sprememb in František je to slutil.«

Br. Massimo je predstavitev zaključil z nagovorom prisotnim bratom in jih pozval, naj razmislijo o tem, da niso bili poklicani posnemati tega, kar je naredil asiški svetnik, nasprotno: František nas uči, da moramo odgovarjati na razmere, v katerih živimo.

Vir: Presentation of the book "Francis of Assisi. A restless life" - Frati Francescani (ofm.org)

V navzočnosti generalnega ministra in območnega definitorja
18. marec 2024

Srečanje bratov laikov Severnoslovanske konference

12. in 13. marca je v marijanskem svetišču Kalwaria blizu Krakova (Poljska) potekalo srečanje bratov laikov Severnoslovanske konference (SLAN), ki se ga je udeležilo skoraj sto bratov iz sedmih provinc. Navzoča sta bila tudi generalni minister, br. Massimo Fusarelli, in območni definitor, br. Konrad Cholewa.

Dogodek so zaznamovali goreča molitev, bratsko druženje in pogovor o tem, kako biti bratje in manjši v sodobnem svetu.

Med srečanjem smo govorili tudi o obletnici prejetja stigme sv. Františka, ki je zelo aktualna na Poljskem, zahvaljujoč prisotnosti svetišča Alwernia, približno 36 km od Krakova, ki so ga frančiškanski bratje zgradili leta 17. stoletje in ga posvetili Ubožčevim stigmam.

Z romarskim odhodom v svetišče od 29. marca (veliki petek) do 31. decembra 2024 bo mogoče prid-

biti popolni odpustek Svetega sedeža ob 800. obletnici prejema stigem. Br. Massimo je v videu, posnetem na La Verni med duhovnimi vajami v družbi bratov generalne kurije, povabil poljske brate: »Vabim vas, da poromate v Alvernio in, idealno bi bilo, tudi v La Verno v Toskani, tudi če prestajate skušnjave, stiske in vse kar nam prinaša življenje, da bi se lahko odprli »novi pesmi« vere in ljubezni, ki ju Sveti Duh želi negovati v vsakem od nas. V tem duhu naj vas Gospod blagoslovi, naj vas popelje k doživljanju Frančiškovih stigem in naj bo v vsem frančiškanskem veselju navzoč v vaših družinah ter vsakem izmed vas. Mir in vse dobro –

Pokój i Dobro!«

Severnoslovansko konferenco (SLAN) sestavlja devet enot v petih državah vzhodne Evrope: Provincja Marijinega vnebovzetja BVM, Brezmadežnega spočetja BVM, sv. Frančiška Asiškega, sv. Hedvike in sv. Marije Angelske, celotna Poljska; Province sv. Vaclava (Češka), sv. Mihaela nadangela (Ukrajina), Najsvetejšega Odrešenika (Slovaška) in Fundacija sv. Frančiška v Rusiji.

Vir: Meeting of the Lay Brothers of the North Slavic Conference - Frati Francescani (ofm.org)

Assisi, 19. marec 2024

Zborovanje OFS v Italiji

Od 15. do 17. marca je v Assisiju potekalo zborovanje Frančiškovega svetnega reda (OFS) Italije, tretje in zadnje potovanje k izvolitvi novega mednarodnega sveta, ki bo potekala med kapitljem od 2. do 5. maja 2024.

Gre za pot v okviru teme »Pogum sanjati skupaj: rodovito bratstvo«, ki se je v teh zadnjih srečanjih potrjevala v sposobnosti skrbi zase: držo v življenju, ki jo poznajo frančiškani v vseh časih. Predsednik OFS v Italiji, Lucas Piras, je pojasnil, da »je to ravnanje, ki ga moramo poudariti ne samo kot skrb za druge, ampak tudi kot skrb zase v celotnem procesu.«

16. marca je zbor sprejel škofijskega direktorja Karitas v pokrajini Reggio Emilia-Guastalla, Andrewa

Gollinija, ki vodi šolo in katehetski urad v škofiji Bolzano-Bressanone. Sledila je delavnica o možnih kriterijih za izdelavo bodočega projekta, zvečer pa so državni svetniki, ki zaključujejo svoj mandat izvedli obred »vračanja«. Nazadnje so se v nedeljo zjutraj na zborovanju posvetili tudi kapiteljski razsežnosti volitev v maju in izdelali uporabna merila razločevanja, da bodo lahko prepoznali osebe, ki bodo lahko izvoljene v službo animiranja narodnega bratstva za naslednja tri leta.

Vir: The Assembly of OFS in Italy - Frati Francescani (ofm.org)

Generalna kurija, 21. in 22. marec 2024

Srečanje CEME o Ratio Evangelizationis

Izvršni svet za misijone in evangelizacijo (CEME), ki sodeluje pri razvoju Ratio Evangelizationis Reda (REO), se je sestel v generalni kuriji 21. in 22. marca.

Nekaj vprašanj smo zastavili članom CEME: br. Franciscu Gómezu Vargasu in br. Dennisu Tayu, ki sta generalni tajnik in animator za misijone in evangelizacijo, ter br. Johannesu Freyerju in br. Joséju Rodríguezu.

Kaj je bil cilj tega srečanja?

Br. Johannes: Nadaljujemo z delom na Nalogi št. 20 zadnjega generalnega kapitlja, to je razviti besedilo Ratio Evangelizationis reda. Za nami so že srečanja, na katerih smo se posvečali prvemu delu REO, ki je najbolj navdihujoč in temelji na frančiškanskih virih, na dokumentih Cerkve in reda. Zdaj se pripravljamo na srečanje, ki bo potekalo v Turčiji, v Istanbulu (od 26.

maja do 2. junija), s predstavniki konferenc, na katerem se bomo ukvarjali z drugim delom dokumenta, bolj »praktičnim«, ki bo upošteval konkretno vsebino kultur, krajevne razmere, kako biti evangelizatorji in misijonarji na različnih območjih sveta.

Ali je generalni defintorij že potrdil zgradbo Ratio Evangelizationis Reda (REO)?

Br. Francisco: Da, delamo na njej v duhu sinodalnosti in poslušamo vse brate. To je proces, katerega rezultat bo dokument, ki bo preprost za uporabo, ki bo vir navdih in bo hkrati ponujal praktične napotke. Napisan bo v jeziku današnjega časa na različnih območjih sveta.

Kam nas Gospod danes pošilja oznanjat?

Br. Jose: Verjamem, da se vse začne pri nas, začeti moramo pri sebi. Kot člani reda smo poklicani, da gremo ven, k zapuščenim, ubogim, ljudem v stiski, kjer koli že smo. Seveda se posebno posvečamo ubogim, res pa je, da so v današnjem svetu različne oblike 'ubosti'. Živim na meji med ZDA in Mehiko, kjer je na tisoče ljudi v stiski. Nagovoriti pa moramo tudi mlade, v šolah in univerzah. V zahodnem svetu pogosto živimo v postkrščanski kulturi, zgodilo se je, da so se nekateri severnoameriški misijonarji, poslani na različne konce sveta, vrnili v ZDA, da bi oznanjali. Oznanjati moramo kjerkoli smo in vedno skupaj z ljudmi.

Br. Francisco: Evangelizacija izhaja iz karizmatične identitete, včasih oznanjamo samo s službo, ki jo opravljamo, ali z oblačili, ki jih nosimo, medtem ko se moramo namesto tega, kjer koli na svetu že delujemo, vedno spominjati vrednosti naše frančiškanske karizme.

Br. Dennis: Odzvati se moramo na razmere v današnjem svetu. Danes svojo karizmo prinašamo s seboj kot dar razmeram okoli nas. In »Nove oblike« evangelizacije odgovarjajo prav na različne razmere, v katerih živimo, to je prispevek nas frančiškanov krajevnim Cerkvam in vesoljni Cerkvi.

Kako nam sveti Frančišek danes govori o življenju po evangeliju?

Br. Francisco: V poslušanju svojega srca in današnjih razmer. Jezusovega evangelija ne moremo prinašati ljudem, če ne poznamo in ne poslušamo sveta, v katerem živimo. Veliko je laikov, ki delajo dobro, ne da bi bili inkardinirani v Cerkvi, ne smemo čakati, da se nam približajo, ampak jim moramo naproti priti mi. Veliko je ljudi, ki delajo dobro, živijo kot kristjani v sekulariziranem svetu. Moramo poslušati in v odnosih uporabljati srce, ne le razum, tako kot je to počel Jezus.

Vir: Meeting of the CEME on the Ratio Evangelizationis - Frati Francescani (ofm.org)

Istanbul (Turčija), 13. – 26. oktober 2024

Vabilo na 18. tečaj medverskega in ekumenskega dialoga

Dragi bratje in sestre!

V duhu sv. Frančiška Asiškega je Frančiškova družina, kjerkoli je in kjerkoli služi Božjemu ljudstvu, še naprej orodje miru in sožitja med pripadniki vseh verskih tradicij, kultur in narodov.

S to vizijo iz 13. stoletja so bratje frančiškani prišli živeti in služiti v Turčijo, ki je znana po svoji bogati verski in kulturni dediščini. To je odlična priložnost za spoznavanje drugih verskih izročil in drugih krščanskih veroizpovedi ter za sodelovanje človeške družine v dobro celotnega človeštva. Predvsem pa je to dežela, kjer se je rodila Cerkev in kjer so se v zgodnji fazi zgodovine Cerkve razvili krščanski nauki in dogme. V tej perspektivi se vesoljna Cerkev spominja, da je pred približno 1700 leti v tem delu sveta potekal Nicejski cerkveni zbor.

Mednarodna frančiškanska skupnost v Turčiji vsako leto organizira tečaj formacije o ekumenskem in medverskem dialogu za člane Frančiškove družine, da izkoristijo to veliko priložnost za preno in poglobitev svoje vere ter tudi za spoznavanje drugih verskih izročil skozi dialog in medsebojno podelitev izkušenj.

Z veseljem vas vabimo na 18. tečaj formacije o medverskem in ekumenskem dialogu, ki bo potekal od 13. do 26. oktobra 2024 v samostanu Svete Marije Draperis, v Istanbulu, v Turčiji. Ta tečaj je sestavljen iz predstavitve, podelitve izkušenj, dialoga in srečanj s pripadniki drugih verstev in krščanskih veroizpovedi, obiskov različnih bogoslužnih krajev in romanj v svetopisemske kraje.

Ker lahko to priložnost izkoristi le omejeno število udeležencev, bomo zelo veseli hitrega odziva. Z veseljem vam bomo pomagali pri tem procesu formacije za dialog. Če se zanimate za tečaj in se ga želite udeležiti, nas čimprej kontaktirajte, da vam rezerviramo mesto.

Bratski pozdrav,
Br. Eleuthère Makuta, OFM
Gvardijan frančiškanske mednarodne skupnosti v Istanbulu, Turčija

Kontakti:

Br. Eleuthere Makuta, OFM: makutaba@yahoo.fr

Br. Pascal Robert, OFM: pascalrobert764@gmail.com

Br. Felianus Dogon, OFM: fellyanusdogon@gmail.com

Spletna stran: <https://dialogue.istanbulofm.org/>

Elektronska pošta: dialogue@istanbulofm.org

Cerkev svete Marije Draperis

Istiklal Caddesi n. 215 - P.K. 243

34433 Beyoğlu – Istanbul, TURČIJA

Tisoč mladih upira pogled v prihodnost z očmi Ubožca, 14. april 2024

Francesco Live v Firencah

Od 11. do 14. aprila 2024 so Firenze gostile tisoč mladih iz vse Italije na prireditvi *Francesco Live*, ki jo je pripravila pastoralna služba manjših bratov iz Toskane (Provincia stigem sv. Frančiška), v sodelovanju s Toskanskim odborom za osemstoletnico prejema stigem sv. Frančiška, Frančiškovo mladino Italije, organizacijo *Opera di Santa Croce*, skupnostjo minoritov in občino Firenze.

Štiri dni so mladi pogledovali v prihodnost v imenu sv. Frančiška Asiškega, v letu, ko se spominjamo osemstoletnice njegovega prejema stigem, ki ga praznuje vsa Frančiškova družina: to ni le dogodek iz preteklosti, ki ga je treba praznovati, ampak dragocena priložnost, da se danes sprašujemo o ranah, ki lahko postanejo novo življenje.

»Zelo smo veseli, da so se prireditve udeležili mladi z vseh koncev Italije,« je povedal br. Alessandro Martelli, vodja mladinske pastore toskanskih manjših bratov. »Ko smo začeli organizirati *Francesco Live*, smo začutili privlačnost velikih sanj, ki so se postavile na šibke noge. Vsakodneвне dejavnosti so kar najbolj skušale spodbujati dialog in razvijanje zamisli; vse pobude so mlade povezoval z univerzitetnimi profesorji, ekonomisti, estradniki in mladimi podjetniki, ki so skupaj odkrivali, kako bi Frančišek Asiški odgovoril na izzive našega časa: s celostno ekologijo, ekonomija prihodnosti in potrebo po miru.«

Prireditve se je začela v četrtek, 11. aprila, v *Salone dei Cinquecento* v *Palazzo Vecchio* z večernim dogodkom z naslovom »Upati si: glagol za prihodnost«.

Med gosti so bili tudi Roberto Vecchioni, italijanski kantavtor, pisatelj in pesnik, v dialogu z Davidejem Scavolinijem (mladim pevcem in tekstopiscem in svetovalcem) in študentoma iz *Rondine Cittadella della Pace*.

V petek, 12. aprila, je v baziliki svetega Križa potekalo plenarno srečanje o celostni ekologiji, kjer so mladi podrobneje spoznavali temo v družbi Stefana Mancusa, profesorja na Univerzi v Firencah, ustanovitelja rastlinske nevrobiologije, člana Akademije Georgofili in znanstvenega direktorja festivala *Pianeta Terra*; in Chiare Giaccardi, profesorice sociologije na Katoliški univerzi v Milanu, ki se ukvarja s komunikacijskimi procesi in kulturnimi spremembami; in mladega aktivista, dvaindvajsetletnega Giorgia Brizia, ki se že štiri leta ukvarja s podnebno krizo in migracijami, bojuje politične bitke in ozavešča ljudi.

Papež Frančišek je mladim napisal telegram, v katerem je izrekel posebno prošnjo: »Naj vas ne premagajo težave in izzivi življenja ... z večjo zavzetostjo za izgradnjo družbe, ki bo temeljila na spoštovanju človekovega dostojanstva in obrambi stvarstva, v službi najbolj šibkih in ranljivih«

Popoldne so po različnih delih mesta potekale delavnice na različne teme: glasba, meditacija, politika, odpuščanje, ranjena lepota, medverski dialog, bratstvo, komunikacija in telesnost.

Večer se je zaključil z gledališko predstavo Giovannija Scifonija o življenju Asiškega ubožca, ki je izjemno priljubljena tako med ljudmi kot tudi med kritiki po vsej Italiji.

Giovanni Scifoni je tudi začel dejavnosti 13. aprila s tem, da se je udeležil plenarnega srečanja o gospodarstvu prihodnosti, ki ga je organizirala Andrea Piccaluga, profesorica za vodenje inovacij na *Scuola Superiore Sant'Anna* v Pisi.

Po popoldanskih delavnicah in evharističnem slavlju v cerkvi Vseh svetih se je dan zaključil z veliko zabavo, ki se je med drugimi udeležil tudi Alberto Ravagnani, »duhovnik, youtuber in še marsikaj«, kot pravi sam.

Francesco Live se je končal v nedeljo, 14. aprila: mladi so Eugeniu Gianiju (predsedniku toskanske regije), Dariu Nardelli (županu Firenc) in vsem županom Toskane predali končni dokument, ki vsebuje njihov pogled na prihodnost.

V nadaljevanju je v baziliki svetega Križa msgr. Paolo Giulietti vodil evharistično slavje. »V teh dneh – je dejal msgr. Giulietti v svoji pridigi – ste se spraševali, kaj nam govori Frančišek, jaz pa vam bom postavil še eno vprašanje, ki so mi ga zastavili nekateri najstniki: Jezus daje svoje življenje za nas. Zakaj? Ali ni bilo druge poti? In kako je to povezano z nami, ki živimo dva tisoč let pozneje? Ali ne gre drugače? je vprašanje, ki se pogosto vrača tudi v Svetem pismu«, je zaključil štiridnevno druženje, polno nasmeškov, razmišljanj, upov in izzivov, ki so jih mladi delili v luči pričevanja sv. Frančiška.

Za več informacij: <https://francescolive.it/>
Vir: *Francesco Live in Florence (Italy) - Frati Francescani* (ofm.org)

»Luč, ki premaga temo«, 18. april 2024

Obisk generalnega ministra in vikarja v Sveti deželi

Od 15. do 20. aprila 2024 sta bila generalni minister reda manjših bratov, br. Massimo Fusarelli, in generalni vikar, br. Ignacio Ceja Jiménez, na obisku v Kustodiji Svete dežele. »V tem trenutku, ko vlada velika napetost, prihajava kot romarja v Sveto deželo, da bi obiskala brate in jih z molitvijo in navzočnostjo potrdila v njihovi poklicnosti varovanja svetih krajev,« je dejal minister ob prihodu.

16. aprila sta se br. Massimo in br. Ignacio po obisku bratstev v Magdali, Tabgeju in Kafarnaumu ob

Galilejskem jezeru, srečala z vsemi brati regije na gori Tabor: hvalnica Božji luči, ki premaguje temo zla. je sporočilo, ki prihaja s tega kraja, kjer je po izročilu Jezus doživel spremenjenje. Generalni minister je spomnil na številna bratstva reda, »prisotna v ranjenih krajih današnjega človeštva« in povabil brate kustodije, naj »ostanejo v tej deželi, ki nosi toliko stigam, na katere je treba odgovoriti z našo karizmo«.

Nato je br. Massimo vodil mašo v baziliki Gospodovega spremenjenja. V pridigi je poudaril napetost med svetlobo in temo, ki jo je doživljal sam Frančišek

Asiški in rešitev našel v vstalem Kristusu: »O vzvišeni in slavni Bog, razsvetli temo mojega srca,« je molil sv. Frančišek pred svetim razpelom v San Damianu.

Po maši so ob navzočnosti kustosa Svete dežele, br. Francesca Pattona, slovesno odprli razstavo »LuxTenebra« ob stoletnici posvetitve bazilike Gospodovega spremenjenja. Br. Alessandro Coniglio, predsednik znanstvenega odbora za praznovanje stoletnice, je skupaj z arhitektom, Vincenzom Zuppardom, kustosom razstave, predstavil projekt.

17. aprila sta minister in vikar odšla v Judejo in v Jeruzalem, kjer sta obiskala bratstvu Svetega groba in Bičanja.

Pri Svetem grobu je jutranjo mašo vodil br. Massimo; nato pa je obiskal muzej Svete dežele, kjer domuje Studium Biblicum Franciscanum.

Muzej danes ohranja in krepi redko arheološko in umetniško dediščino krščanstva: zaklad, ki ga že več kot 800 let varujejo frančiškani Kustodije Svete dežele. Ob koncu obiska, v katerem si je ogledal tudi izredni arheološki del muzeja, je bila maša v cerkvi Bičanja. Br. Rosario Pierri, dekan SBF, je ministra pozdravil z besedami: »V vas ne vidimo le naslednika sv. Frančiška, čutimo tudi bližino in solidarnost našega ljubljene reda. Z vami se danes spominjamo stoletnice ustanovitve, ob kateri razmišljamo o svoji zgodovini in identiteti: bratje vse od svojega prihoda v Sveto deželo niso nehali iskati evangeljskih spominov ter jih shranjevati.

»Hvala za vaše poslanstvo,« je dejal br. Massimo na koncu pridige. »V imenu reda se zahvaljujem kustodiji za vso podporo, ki jo je vedno dajala Studium Biblicum, ki je živa kustodija svetih krajev. Vaši prisotnosti v teh krajih izkazujem vso podporo, vam, ki ste tukaj in še naprej ostajate ob narodih, ki so vedno naseljevali to deželo, da nam kažete, kje je Bog postavil svoj šotor med človeštvom. Prosimo Gospoda, naj tako ostane še naprej, da boste lahko opravljali to poslanstvo in se oklepali te poklicanosti, ki je poklicanost manjših bratov: sprejemati evangeljsko besedo, jo živeti, jo uresničevati s svojim življenjem in jo oznanjati drugim«.

Obisk se je končal v soboto, 20. aprila 2024

Vir: The visit of the Minister General and the Vicar to the Holy Land - Frati Francescani (ofm.org)

»Naj nas ne premaga trpljenje«, 22. april 2024

Zaključek obiska Kustodije Svete dežele

Od 15. do 20. aprila 2024 sta generalni minister Reda manjših bratov, br. Massimo Fusarelli, in generalni vikar, br. Ignacio Ceja Jiménez, obiskala Kustodijo Svete dežele. Že nekaj časa načrtovanega obiska bi se ga moral udeležiti celoten generalni definitorij, a okoliščine (vojna v Gazi in nevarnost širjenja konflikta po celotnem območju Bližnjega vzhoda) tega niso dopuščale. Generalni minister in vikar reda sta vseeno obiskala svete kraje: »Mnogi so nama zaradi velike nevarnosti prihod odsvetovali. A glede na to, da so bratje,

kristjani, ki živijo tukaj, v nevarnosti prav vsak dan, sem si mislil, da sem lahko nekaj dni v nevarnosti tudi jaz. Prišel sem prav zato, da jim izkažem bližino in jih poslušam,« je dejal br. Massimo v intervjuju za spletno stran Kustodije.

Po prvih dneh v Galileji sta br. Massimo in br. Ignacio obisk nadaljevala v Judeji: v Betlehemu, v spremstvu kustosa Svete dežele, br. Francesca Pattona, vikarja, br. Ibrahima Faltasa, generalnega vizitatorja, br. Alojzija Warota in pomočnika vizitatorja, br. Marcella Ghirlanda, sta obiskala Hišo otrok, ki že

17 let sprejema krščanske otroke (trenutno jih je tam šestindvajset) iz družin v stiski. Skupina se je nato ustavila na pastirske poljane, kjer so se spomnili angelovega oznanila betlehemskemu pastirjem, da se je rodil Jezus. Med drugim so obiskali kapeli v gradnji, ki jih z donacijami financirajo ustanove, društva in verniki iz Hrvaške in Španije. Sledil je obisk šole Svete dežele v Betlehemu, najstarejše šole kustodije, ustanovljene leta 1598. Pričakal jih je direktor, br. George Haddad, ki je generalnemu ministru in generalnemu vikarju spregovoril o težavah, s katerimi se srečujejo prebivalci Betlehema.

Skupina je nato obiskala Center Michele Piccirillo, kjer invalidni otroci ustvarjajo ročna del in umetniška dela, ki se prodajajo v centru. Nato so se vsi udeležili vsakodnevne procesije bratov do votline Kristusovega rojstva in molili na kraju njegovega rojstva. Na mestu jaslic je bil blagoslovljen kip Deteta Jezusa, ki ga bodo v dar prejele Frančiškanke misijonarke Deteta Jezusa v Assisiju na kapitlju 21. aprila.

Br. Massimo je nato vodil mašo v baziliki Kristusovega trpljenja v Getsemaniju; Med pridigo je spomnil, da lahko tudi iz suhe zemlje zrastejo rože: »V preizkušnji nam Jezus govori, naj se ne upiramo občutkom strahu in tesnobe, ampak negujemo čuječnost, da nas ne bo premagalo trpljenje«, in tako spodbuja ljudi, ki živijo v Sveti deželi in preživljajo težko obdobje. Ob koncu svete maše je bilo slovesno odprtje razstave »LuxTenebra« v baziliki Kristusovega trpljenja, ki je bila identična razstavi, odprti 16. aprila na gori Tabor. Generalnemu ministru je pripadla čast, da je prerezal trak. Razstava bo v notranjosti bazilike odprta do konca leta.

*S prispevkom Marinelle Bandini
z www.custodia.org*

**VIR: Visit to the Custody of the Holy Land
concludes - Frati Francescani (ofm.org)**

KOINONIA

*... skupaj na poti
»Obletnice, ki poživljajo Frančiškovo družino: stigme«
LA VERNA 800*

*Stigme: priličenje Kristusu in hoja za njim
Br. Carlos Gines, TOR*

»Ker je Kristusov križ nosil v svojem srcu, so stigme zasijale tudi na zunaj, na njegovem telesu, kajti zakoreninjene so bile globoko v njegovi duši.« (2Cel 211)

Uvod

Stigme (lat. stigma, izpeljava iz gr. στίγμα) so predvsem znamenja ali rane, ki se spontano pojavijo na telesu nekaterih ljudi, skoraj vedno zamaknjenih mistikov in jih pogosto napove ali spremlja telesno in moralno trpljenje. Te rane so podobne tistim, ki so jih v skladu s tradicionalno krščansko ikonografijo zadali Jezusu iz Nazareta ob njegovem križanju. Rane se običajno pojavijo na rokah, nogah in desni strani, včasih tudi na glavi in hrbtu, kar spominja na kronanje s trnjem in bičanje Jezusa iz Nazareta.

Sv. Frančišek Asiški, najbolj znan med stigmatiziranimi svetniki Cerkve, je ime eno in edino željo: živeti v Kristusu in »postajati kot on«.

»Kot vemo, mu je Gospod tistega leta dal mistični odgovor, ki ga je pričakoval, čeprav sta ga mučila velika tesnoba in negotovost. V jutru 17. septembra 1224, potem ko je prišel na na vrh gore La Verna, in se čudil nad prekrasnim dnem, ki ga je zapolnjevalo ptičje petje, potem ko je dolge dneve preživel v

vse bolj goreči molitvi, ki je spominjala na trpljenje v ljubezni, se je nenadoma pred njegovimi očmi, ki so bile očarane nad slepečo ljubeznijo, pojavil Seraf, ki je s svojimi šestimi perutmi udarjal po zraku in v svoji nadnaravnosti nosil podobo Križanega. Ko je zamaknjenost minila, je Frančišek začutil, da ga na več mestih na telesu prebada sladka bolečina: na svojih rokah, nogah in strani je zagledal rane Kristusovega trpljenja, ki so krvavele. Ker je pričal za Kristusa, so se na njegovem telesu prikazale stigme njegovega Boga«.

Čeprav je Frančišek na La Verni prejel stigme Kristusovega trpljenja, je pred veliko večino ljudi to skrivano. Šele dve leti pozneje, na dan njegove smrti, je »več kot petdeset bratov in nešteto laikov« lahko videlo in častilo njegove stigme. Tomaž Čelanski je zapisal: »Videti je bilo, kot da bi bil ravnokar snet s križa.« Verjeli so, da v mrtvem Frančišku gledajo samega mrtvega Kristusa.

Na ta način nam zgled sv. Frančiška kaže, da je krščanska pot sestavljena iz »posnemanja Kristusa,« ki je živel v ljubezni in na križu umrl iz ljubezni. Učenec si mora »prisvojiti in privzeti vso resnico o učlovečenju in odrešenju, da spet najde sam sebe.«

Kot je učil sv. Janez Pavel II.: križ, znamenje ljubezni in popolnega darovanja, je simbol učenca, poklicanega, da postaja kot Kristus v svoji slavi.

1. Krščansko apostolstvo

Edinstveno je, kako Jezus pristopa k svojim apostolom. Lastnoročno jih izbira in kliče: »Ko se je zdanilo, je poklical k sebi svoje učence in si jih je izmed njih izbral dvanajst, katere je imenoval tudi apostole.« (Lk 6,12-19) Gospod Jezus je tisti, ki gre mimo, človeka pogleda in ga pokliče (Mt 4,18-22).

Jezus Kristus je srce in duša evangelija. Sv. Frančišek je razumel, da življenje po evangeliju ne pomeni nič drugega kot postaviti Kristusa v središče svojega življenja. Ampak to ni celotna zgodba. Posebnost Frančiškovega odnosa z Jezusom Kristusom je, da je bil svetnik tako predan Kristusu, da se je popolnoma posvetil služenju, posnemanju Gospoda in ljubezni z neverjetno edinstvenimi in neponovljivimi občutki.

Tako je krščansko apostolstvo pri sv. Frančišku postalo njegovo lastno življenje, ko je spoznal, da mu evangelij govori, kako naj živi in ga vodi. To se je zgodilo, ko mu je govoril sam Kristus z razpela v porušeni cerkvi sv. Damjana.

Evangelij, razpelo in Cerkev so postali viri, na katerih je temeljil odgovor sv. Frančiška na Božji klic; točka, s katere in s katero začne hoditi v zvestobi Božjemu klicu. To so viri, v katerih je odkrival usmiljeno ljubezen Boga Očeta.

S tem je krščanska hoja za svetnikom hoja po stopinjah našega Gospoda Jezusa Kristusa. Že v prvem Frančiškovem vodilu najdemo naslednje besede: »Vodilo in življenje teh bratov je v tem, da živijo v pokorščini, čistosti in brez lastnine; in da se držijo nauka ter stopinj našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Goreča ljubezen do Kristusa je bila vir, iz katerega je sv. Frančišek črpal svojo veliko gorečnost za služenje in posnemanje Odrešenika, svojo gorečnost, da hodi za njim, in gorečnost, da išče svojega brata, svojega bližnjega. Razumel je, da pravo apostolstvo pomeni ustvarjanje bratstva, kajti samo pravo krščansko apostolstvo vodi k novemu bratstvu Božjih sinov in hčera, kot je papež Benedikt XVI. spomnil v pridigi.

Papež piše, da moramo kot kristjani Kristusovo pot imeti za pravo pot naše človeškosti, pot, ki vodi do cilja, polno uresničene in pristne človečnosti. Pot kristjana je kot romanje, hoja z Jezusom Kristusom v smeri, ki nam jo je On pokazal in nam jo še kaže.

Sv. Frančiška je z darom stigem zajela ista Božja ljubezen, ker si je najsrčneje želel posnemati Kristusa v vseh razsežnostih, kot poudarja sv. Bonaventura: »Tedadaj je človek, poln Boga, razumel, da kot je posnemal Kristusa s svojimi dejanji, se mu mora priličiti tudi v trpljenju, ki ga je prestal, preden je odšel s tega sveta.

In čeprav je bilo njegovo telo, ki je v preteklosti preneslo veliko askeze in nenehno nosilo Gospodov križ, zelo oslabelo, ni čutil strahu, ampak gorečo pripravljenost, da se sooči z mučeništvom. Neomajni ogenj ljubezni do dobrega Jezusa je izbruhnil v njem s tako silovitimi plameni ljubezni, da ni bilo dovolj vode, da bi ga lahko pogasili.«

Biti kristjan, živeti krščansko življenje po navdihu asiškega svetnika pomeni hoditi po poti, po kateri je hodil Kristus. Svetnik nas uči, da hoja za Jezusom ni posnemanje neke prvine njegovega življenja, ampak popolno posnemanje vseh vidikov njegovega življenja.

2. Priličenje Kristusu

Morda bi mislili, da priličenje pomeni hoja za Kristusom, vendar, kot smo poskušali razjasniti v prejšnjem odstavku, se krščanska hoja za Kristusom začne s priličenjem njemu. Ni priličenja Kristusu, če ne hodimo za njim z vsem bitjem in če najprej nismo prejeli njegovega klica.

Kot vemo, je krščansko življenje poklicanost, je odgovor na Božjo pobudo. »Na začetku kristjanovega bitja ni neka etična odločitev ali velika ideja, ampak srečanje z nekim dogodkom, z neko Osebo, ki daje njegovemu življenju novo obzorje in s tem njegovo odločilno usmeritev.« Krščanstvo ni morala, kot poudarja Benedikt XVI., ampak srečanje z Osebo: z Jezusom Kristusom.

Sv. Frančišek je odkril Jezusa Kristusa, iskal ga je in našel, Bog mu je govoril in svetnik mu je odgovarjal, hodil je za njim in Bog ga je na tej poti preoblikoval.

Stigme so izraz Božje ljubezni do sv. Frančiška. Stigme so izraz Božjega zaupnega odnosa z njim in Božji odgovor na to, da mu je Frančišek izrekel svoj 'da', tako kot ga je izrekla Devica Marija.

Naš pogled mora biti uprt v Boga, kot je v svojem življenju počel sv. Frančišek, potem ko je odgovoril na njegov klic. Zato je naše krščansko življenje Kristusu učencev klic k temu, da bi živeli in sodelovali z Njim, da bi nas Bog poustvaril, nas preoblikoval po podobi svojega Sina, Jezusa Kristusa.

Priličiti se Kristusu pomeni dovoliti, da nas Božja ljubezen kuje, da se spreobračamo k NJEMU, to pomeni, da ne izgubljam vere v Vstalega in v dejstvo, da Bog ni nič nemogoče, in vse naredi novo. Vse to se postopoma razvija po poti, po kateri nas Bog vabi, da hodimo, nas poučuje in oblikuje, kot je to storil z učencema na poti v Emavs. (Lk 24,13-35) Ko sta hodila, vznemirjena zaradi dvomov in polna malodušja, sta zaslišala Jezusove tolažilne besede. Kristus jima je dal spoznati, kako njegova pota ob mnogih priložnostih niso naša pota. Zato je treba živeti z globoko in gorečo vero, ki nas vodi k ljubečemu sprejemanju Božje volje v našem življenju.

Ne smemo pozabiti, da Frančišek ni prejel stigem tedaj, ko so ga prevevali občutki 'sreče', ampak je doživljal nekaj, česar ni razumel, zmeden je bil. Tudi v veri doživljamo krizo zaradi negativnih izkušenj, ki v nas prebujajo občutek, da nas je Gospod zapustil. Toda ta pot, po kateri hodimo, lahko postane podobna tisti poti v Emavs, pot očiščenja in zorenja naše vere v Boga.

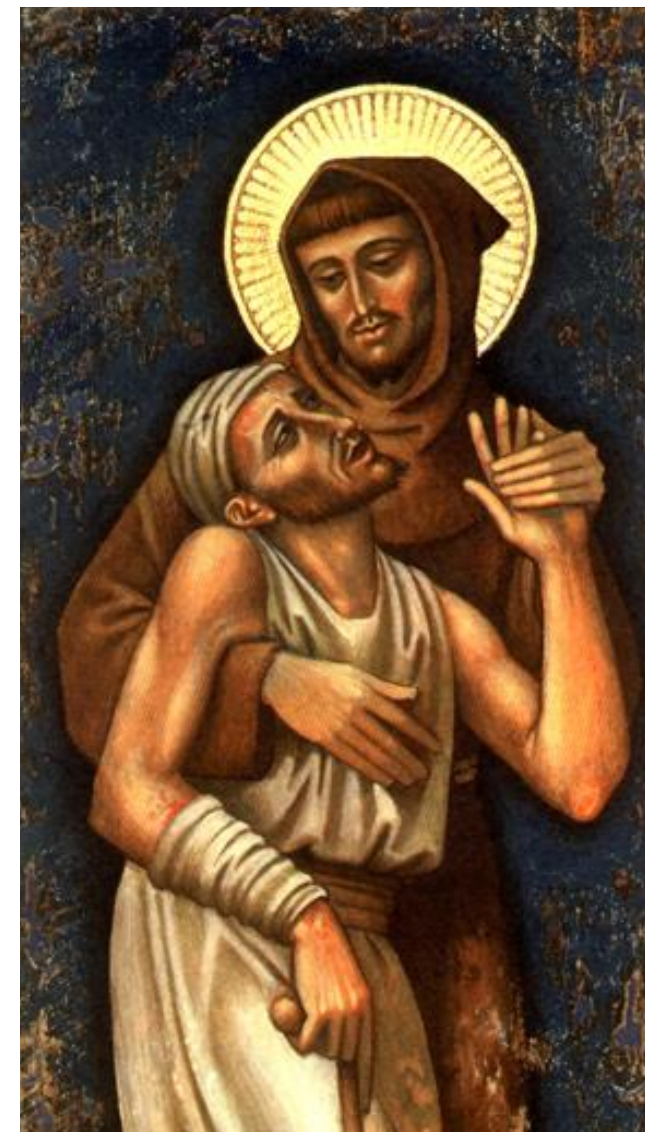
Priličenje Kristusu lahko celo vključuje enaka izkustva, kot jih je imel naš Gospod Jezus Kristus na križu (Gal 2,20; 6,14 in 17). Sv. Frančišek je križani, on je drugi Kristus. Kristusove žalosti je imel vedno pred očmi in zaradi njih neprestano točil solze. Na vsakem koraku so ga slišali, kako je ihtel in ob misli na Kristusove rane, je bil neutolažljiv.

Priličiti se Kristusu pomeni želeči si tisto, kar želi Kristus sam. Zjutraj 14. septembra 1224, na praznik povišanja svetega križa, je Frančišek bil duhovni boj s svojo križano ljubeznijo in ga prosil: »O, moj Gospod Jezus Kristus, dve milosti te prosim, da mi podeliš, preden umrjem: prvo, da še v svojem življenju občutim v duši in na telesu, kolikor je pač mogoče, tisto bolečino, ki si jo ti, dobri Jezus, pretrpel ob uri svojega bridkega trpljenja; in drugo, da začutim v svojem srcu, kolikor je sploh možno, tisto neizmerno ljubezen, ki je tebe, božjega Sina, vnela, da si za nas grešnike rad prestal toliko trpljenje.«

3. Izzivi Frančiškove družine, ki izhajajo iz ran sv. Frančiška Asiškega

Ob tej osemstoletnici nam stigme kot vedno pomagajo razumeti, da mora vsak človek, vsak frančiškan, vsaka duša posnemati Učitelja, to je hoditi za njim se priličiti Gospodu Jezusu Kristusu.

Frančiškan je bil tako ali drugače križan s Kristusom zaradi svoje predanosti ljubezni do križa. Stigme tudi v današnjem času pomenijo zedinjenost z Bogom v popolni ljubezni, ki se kaže v molitvi, pobožnosti in delih usmiljenja. To je kraj, kjer Bog spregovori in začne apostolat, ki pričuje, kaj Bog lahko stori v vsakem frančiškaneu.

Za nas frančiškane so stigme kot izziv, da živimo, verujemo in upamo drugače. Odgovorite nanje, hodi-te in bodite pripravljeni ljubiti, kot nas ljubi Bog. Razmislimo o teh besedah, začevši s štirimi točkami:

1. Odgovor na Božji klic

Frančiškanski poklic je Božji klic. Bog je tisti, ki vabi, kliče in vsak dan čaka na odgovor. To je klic, ki vabi, da se v vsakem trenutku odločimo za Boga. V tem svetu ohlapnosti, kjer je vse dovoljeno, kjer velja načelo: to hočem in tistega nočem; in kjer ni jasno, kaj je svoboda, se frančiškan svobodno odzove na Božji klic tako, da mu da vse.

Odgovoriti na klic pomeni želeči isto Božjo ljubezen, kot si jo je želel sv. Frančišek. Naša poklicanost se začne z osebnim klicem, ki ga Bog naslavlja na nas; kliče nas po imenu. Obenem nas prosi, da mu odgovorimo z velikodušno in zastonsko ljubeznijo.

Hoja za Jezusom v današnjem času pomeni, da se poistovetimo z njim, kot se je sv. Frančišek. Na tej poti prevzemamo njegova duhovna stališča, sprejemamo njegov način razmišljanja in stremimo k njegovim vrednotam. Sv. Frančišek je živi zgled te poti.

Odgovoriti Bogu pomeni sprejeti njegovo poslanstvo. Tisti, ki mu posvetijo življenje, udeležujejo njegovo

odrešensko delovanje z nešteti službami v današnjem svetu: z oznanjevanjem in pričakovanjem Božjega kraljestva. Oznanjevanje Jezusa Kristusa je najboljša služba, v kateri lahko delujemo kot frančiškansko bratstvo.

Na klic pa odgovarjamo po spodbujanju Svetega Duha. Milost Duha še posebej navdihuje hojo za Jezusom v sožitju s Cerkvijo in po navdihu svetnika.

2. Biti vidna znamenja

Stigme sv. Frančiška Asiškega s svojo skrivnostnostjo predstavljajo znamenje, ki priključuje še bolj čudežno resničnost. V ljudeh, ki jih gledajo in se vanje poglobljajo v molitvi, se odpira nekaj nadnaravnega, transcendentalna resničnost.

Zaradi naše človeške omejenosti, lahko njihovo čudežno naravo dostopamo le z racionalnimi znamenji, kot je govorni jezik, ki izraža delček tega, kar so v resnici. Ta znamenja, ki jih sv. Frančišek nosi na svojem telesu, nas nagovarjajo in nam sporočajo globoko resničnost.

Frančiškani smo živa znamenja, znamenja neke druge resničnosti, nadnaravne resničnosti, smo na primer živa znamenja bratstva, ki ga ustvarja Bog. Frančiškani smo znamenja v svetu in vsakdanji stvarnosti, znamenja, ki kličejo v spomin transcendentalno razsežnost, razsežnost same Božje usmiljene ljubezni.

Toda ali smo res verodostojna znamenja ali pa smo znamenja zapravlili?

3. Negovanje odnosa z Bogom, molitev

Sv. Frančišek je imel poseben odnos z Bogom. Na La Verni se je dobro videlo, kako veliko potrebo po molitvi je imel. Njegova zaupna predanost Bogu je bila tako močna in globoka, da je molil s celim bitjem: s svojim delom, s stikom z brati, z apostolskim romanjem, s sobivanjem in s srečevanjem z vsemi bitji. Čutil je potrebo, da poživilja molitveno življenje z odmaknjenim življenjem, s strožjo pokoro in z odličnim ter temeljitim spominjanjem; z bogatejšo molitvijo.

Frančiškani smo odkrili, da mora biti enost med molitvijo in življenjem, molitvijo in delom, molitvijo in človeškim sožitjem, molitvijo in apostolatom ter molitvijo in doživljanjem veselja, neuničljiva.

Za odnos z Bogom moramo skrbeti z molitvijo, ki postane življenje duše. Odkrijte nujnost teh trenutkov, kot je to storil sv. Frančišek, kajti le v molitvi najdemo brate in sestre, stvarstvo, apostolat in delo v Bogu; najdemo svojo popolno izpolnitev in napredovanje. Le v molitvi lahko subjektivno spoznamo svoje deleženje pri Božji naravi, pri našem bivanju »v Kristusu.«

4. Ljubezen do konca, križ

Stigme sv. Frančiška Asiškega so odtis Božje ljubezni do človečnosti. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16)

Božja ljubezen, ki gre do konca, se razodeva tudi v sv. Frančišku, v njegovih ranah. »Bog namreč svojega Sina ni poslal v svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.« (Jn 3,17) Tako nas Bog v sv. Frančišku spominja, kako zelo nas ljubi in kako močno nas želi.

Lahko bi rekli, da je sv. Frančišek živ opomin na veliko ljubezen, ki jo Bog čuti do nas po svojem Sinu Jezusu Kristusu. Sv. Frančiška je Bog naredil iz ljubezni do sveta. Bog se učloveči v vsakem človeku, da bi ga spomnil, koliko zelo ljubi človeštvo.

Frančiškani smo, kakor je bil sv. Frančišek, učlovečenje Božje ljubezni v svetu. Učlovečenje, ki sprejme križ in se mu ne izogiba.

Za sv. Frančiška »življenje po evangeliju« ne pomeni le izpolnjevanja apostolskih predpisov: hoditi bos, imeti samo eno tuniko, ne nositi denarnice, oznanjevanje vselej novice in nastavljanje levega lica tistim, ki nas udarijo po desnem ... Seveda tudi vse to, a bistvo ni v apostolskem življenju, niti v skupnem ali bratskem življenju. Gre za življenje v Božji ljubezni po Duhu, ki nas navdihuje, da hodimo po Kristusovih stopinjah in nas vodi tja, kamor nočemo (Jn 21,18), to je na križ: »Darujte svoja telesa in nosite njegov sveti križ« (OFP 7,8).

Frančiškansko krščansko življenje nas vodi, da se podrobno preoblikujemo po zgledu Učitelja in postajamo vidna znamenja za današnji svet. »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ.« (Mt 16,24)

Mir in vse dobro!

Vir: Koinonia 01_2024_EN.pdf (ofm.org)

IZ PROVINCIALATA

Dan province 2024 na Tromostovju

Vsredo, 22. maja smo se v dopoldanskih urah zbrali v našem samostanu v Centru. Ko smo si izmenjali pozdrave in si podelili najnovejšo informacijo, smo se zbrali v Frančiškovi dvorani, kjer nam je domači gvardijan, p. Christian, izrazil dobrodoščilo. Poudaril je, da smo v tem samostanu vsi na poseben način doma, ker smo v njem preživeli nekaj let svojega redovništva. Za njim nas je nagovoril provincialni minister, p. Marjan, in osvetlil ključni pomen zakramentov v naši karizmi. Zapeli smo dnevno molitveno uro in voščili letošnjim jubilarantom ter si nato ogledali prenovljeni del samostana. Brata Jan Dominik in Domen sta nas popeljala po stari samostanski knjižnici in novem muzeju s pinakoteko. V novem Študentskem domu Tromostovje smo si lahko ogledali prenovljene prostore nekdanje formacije in obujali spomine iz klerikaških let. Po duhovni hrani in hrani za dušo pa smo se podružili še ob odličnem kosilu. Časa za bratsko druženje ni manjkalo.

Br. Filip Mlinar

Od aprila do junija 2024 na Brezjah

Za dogajanja v teh treh mesecih bi lahko zapisali od zatišja k živahnemu dogajanju. Od začetka marca do konec junija so bile prenašane sv. maše ob 10. uri po TV SLO 1; preprosti razlog, zakaj so izbrali Brezje za štiri mesece je, ker je po raziskavah sv. maša z Brezij najbolj spremljana.

APRIL

Mesec april je bil predvsem v znamenju povelikonočnega dogajanja. Od običajnih dogajanj ob nedeljah in drugih dogodkov, bi omenil samo sobotno srečanje družin ljubljanske nadškofije. Na spletni strani marija.si je o tem dogodku zapisano: »Nadškofijsko

srečanje družin - Urad za družino ljubljanske nadškofije je danes, sobota, 20.4. pri Mariji Pomagaj na Brezjah organiziral srečanje družin. Srečanje je potekalo pod geslom 'Vzemi Boga zares!' Srečanje se je sklenilo s sveto mašo v baziliki Marije Pomagaj ob 16. uri. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore. Nadškof Zore je v nagovoru družinam med drugim spregovoril o "majhnih dejanjih dobrote, ki spreminjajo ta svet". Vsak dan znova se moramo truditi biti dober človek, do vsakega, ki ga srečamo. In naša vera mora biti trdna, kajti "ko bo Jezus prišel, bo našel tiste, ki verujejo." Pri sveti maši so aktivno sodelovale številne družine, z glasbo, petjem ter branjem Božje besede.»

MAJ in JUNIJ

Mesec maj so pričeli gasilci s slovenim praznovanjem godu sv. Florjana, 4. maja. Zapis na spletni strani marija.si se glasi: »Ob prazniku njihovega zavetnika, svetega Florijana, k Mariji Pomagaj tradicionalno priromajo gasilke in gasilci iz celotne Slovenije. Letošnjega, jubilejnega 20. romanja, se je udeležilo preko 200 članov, iz kar 29 gasilskih društev. Udeležba je bila letos, v primerjavi s preteklimi leti, veliko številčnejša. Gasilke in gasilci so se v lepem sončnem vremenu zbrali pred gasilskim domom Brezje, kjer so formirali t.i. ešalone in odšli do bazilike Marije Pomagaj. Slovesno somaševanje je v baziliki vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl, ob njem so somaševali rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič, g. Pavle Juhant ter g. Ciril Kocbek, župnik iz Zgornje Kungote, prav tako gasilec. Po sveti maši je gospod nadškof blagoslovil gasilska vozila, ki so bila pred baziliko, sledilo je fotografiranje ter odhod gasilcev ter gasilk v ešalonu do gasilskega doma Brezje. Tam je sledil slovesni prevzem in blagoslov novega gasilskega vozila PGD Brezje. Gasilkam in gasilcem PGD Brezje želimo, da jim bo novo

vozilo dobro služilo ter da jih pri njihovem plemenitem delu spremlja Božji blagoslov in varstvo Marije Pomagaj.»

Marijin mesec majnik je torej mesec, ko raznorna romanja spet oživijo. Poleg nedeljske svete maše, je med tednom ob 19h sveto mašo prenašal tudi Radio Ognjišče, ki je imel svoje tradicionalno večerno dogajanje pred slovesnim praznikom Marije Pomagaj, 23. maja. Molivci in romarji iz različnih krajev so dodobra napolnili baziliko. Glede na turbulentno vreme, je bil ta večer veder, tako, da smo lahko imeli lepo procesijo u lučkami po vasi ob prepevanju Lavretanskih litani. Seveda je bilo veliko romarjev tudi na sam praznik Marije Pomagaj. Na večer praznika je bil glavni maševalec nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikelj iz Maribora, na sam praznik pa je ob 10. uri daroval nedeljsko sv. mašo ljubljanski pomožni škof Anton Jamnik. Tretji dogodek v zvezi z slovesnim praznikom za vso Cerkev v Sloveniji, pa je bil na večer samega praznika. Spletna stran marija.si ohranja zapis: »Marija prečišča, vseh milosti vir' Beseda in pesem sta se združili v zahvalo Mariji Pomagaj za vse prejete blagoslove, ki jih prejemo po Njeni priprošnji. Na najlepši možni načrt smo zaključili slovesni praznik Marije Pomagaj. Večer glasbe in besed, ki smo ga letos pripravili že petič, je bil letos zaznamovan z 210. obletnico nastanka milostne podobe Marije Pomagaj. Iz zaobljube slikarja Leopolda Layerja, ki se je zaradi osebne stiske znašel v zaporu, je nastala milostna podoba, ki že dvesto deset let bdi nad slovenskim narodom.

V večer nas je uvedlo slovesno pritrkovanje zvonov bazilike Marije Pomagaj. Ponosno so nas z obnovljenega zvonika povabili, da jim prisluhnemo. Nadaljevali smo z nastopi glasbenih ustvarjalcev: Vokalna skupina Krila, p. Vid Lisjak, Domen Kljun, Manca Špik, Otroško-mladinski pevski zbor Spominčice z Brezij, Kvintet Dori z duhovnikom Izidorjem Pečovnikom Dorijem, Veselimi Štajerkami, Markom

Vozljem ter Modrijani.« Hvala direktorici Romarskega urada Brezje Dr. Andreji Eržen Firšt in rektorju dr. p. Robertu Bahčiču za petletno organizacijo tega res lepega, a tudi iz organizacijske strani precej zahtevnega večera.

K Mariji Pomagaj sta priromala v mesecu maju dva zanimiva gosta; ogledala sta si tudi muzej jaslic. Prvi je Prof. dr. Emmanuel Agius, eden najprodornejših katoliških mislecev na področju moralne teologije in bioetike, je bil vrsto let član Evropske skupine za

etiko znanosti in novih tehnologij pri Evropski komisiji. Trenutno je koordinator Komisije za etiko pri CO-MECE (ki ji predseduje ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik) in predavatelj na Univerzi na Malti ter avtor številnih strokovnih člankov in več knjig. V Slovenijo je prišel na povabilo Teološke fakultete v Ljubljani in seveda profesorja dr. Jamnika. In drugi gost, ki je priromal k Mariji Pomagaj, je bil Ameriški duhovnik slovenskih korenin g. Kyle Poje. Prišel je na zadnji dan bivanja v Sloveniji, kjer je z bratoma odkrival sledi svojih prednikov. Father Kyle«, kot mladega duhovnika naslavljajo v ZDA, prihaja iz nadškofije Seattle v ameriški zvezni državi Washington. Odraščal je v ljubeči družini s sedmimi otroki, kjer sta oba starša in štirje sorojenci služili oz. služijo v ameriški vojski. Družina se je zaradi očetove vojaške kariere selila po vseh Združenih državah. Krajši čas so preživeli tudi v Evropi, a so se nazadnje ustalili v ameriški zvezni državi Washington. Kyle je pred mašniškim posvečenjem, ki ga je prejel leta 2021, študiral filozofijo na univerzi Gonzaga v ZDA in teologijo na Severnoameriškem papeškem kolegiju v Rimu. Trenutno je študent kanonskega prava v ameriški prestolnici Washington.

Ob koncu meseca maja, na sam slovesni praznik Telovo pa je k Mariji Pomagaj priromalo preko 300 dijakov in dijakinj prvega in drugega letnika škofijske klasične gimnazije skupaj s svojimi profesorji. Najpogumnejši so se na 25 kilometrov dolgo romanje odpravili peš iz Kranja. Preostali dijaki pa so izbrali lažji način romanja, to je z vlakom do Otoč in nato peš na Brezje.

Seveda so na Brezjah v mesecu maju bile prisotne tudi druge romarske skupine iz bližnjih in daljnih žu-

pnij. Eni so prišli z avtobusi, drugi s kolesi ali peš. To se dogaja skoraj vsako soboto in nedeljo v mesecu maju in junija, včasih pa tudi kaj med tednom.

Mesec junij bosta zaznavali še dve večji romanji, 56. romanje bolnikov in invalidov na Brezje in tradicionalno peš romanje mladih iz Ljubljane na Brezje.

V dnevih, ko to pišem se končujejo obsežna dela na zvoniku bazilike. Po enem letu se podirajo odri. Bogu hvala za vse dobrotnike in delavce, ki so zelo zahtevno delo izvršili.

Živahno dogajanje zahteva budno sprejemanje, spremljanje in oskrbo romarjev na vseh točkah kjer se romarji radi ustavijo. Večina jih seveda priroma pred podobo Marije Pomagaj, zelo radi pa se ustavijo tudi v knjigarni lepo urejenega in založenega Romarskega urada Brezje ter seveda tudi v kavarni.

Ob vsem kar se dogaja, naj bo ob koncu zapisa želja in prošnja k ljubemu Bogu. Naj služi zdravje in dobra volja ter se krepi vera in pogum oskrbnikov in sodelavcev največje Marijine Božje poti v Sloveniji. Marija je pomagala, pomaga in bo pomagala.

Zbral in popisal p. Krizostom

<https://franciskani-kamnik.si>

Utrinki izpod kamniških planin - iz Kamnika

SVETA MAŠA ZA POKOJNE PROFESORJE, DIJAKE TER ZAPOSLENE GIMNAZIJE IN SREDNJE ŠOLE RUDOLFA MAISTRA 11. aprila 2024.

Somaševanje je vodil provincialni minister p. Marjan Čuden OFM, maturant Gimnazije leta 1982 (letos 42 let!). Somaševali so: prelat Andrej Svete, letos 60 let od mature, p. Tadej Inglič z Brezij, sicer pa naš kamniški sosed, maturant leta 1995 (29 let od mature); p. Bogdan Knavs, gvardijan in rektor na Sveti Gori ter p. Ciril.

SKUPINA ŠTUDENTOV IZ INDIJE, ki je v Ljubljani na dvoletnem študiju na Fakulteti za turizem, je v petek, 12. aprila 2024, obiskala naš samostan ter seveda zgodovinsko knjižnico patra Donata Valvazorja.

JOŽE PODPISUJE SVOJE KNJIGE: Večer, posvečen književnemu ustvarjanju g. Jožeta Pavliča, novinarja, pesnika, pisatelja »V najgloblji biti« v petek, 12. aprila 2024, v dvorani našega samostana. Pogovor je vodila Slavica Bučan, odlomke iz Pavličevih del je bral Tone Ftičar, pevka Neža Drobnič in kitarist Miha Kraker sta

večer obogatila z glasbo. Prireditev je pripravila članica Društva sv. Jakoba Kamnik, Ivanka Učakar.

Pater Franci Seničar se je 23. maja 2024 srečal s svojimi nekdanjimi sošolci, maturanti leta 1968, Gimnazije Novo mesto.

Pripadniki šole za podčastnike Slovenske vojske so se v spremstvu podpolkovnika Petra Jazbinška 24. maja 2024 ogledali knjižnico in se poslovili s pozdravom sv. Frančiška Asiškega: Mir in dobro!

Skavti Mamutovega stega Kamnik 1 so v soboto, 25. maja 2024, na vrtu Frančiškanskega samostana Kamnik izrekli svoje obljube med sveto mašo, ki jo je daroval p. Ciril.

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA IN SV. REŠNJE KRVI - TELOVO, četrtek, 30. maja 2024, ob 19.00: praznična sveta maša in po maši procesija s štirimi oltarji v cerkvi.

ZA SKLEP ŠMARNIC so ti moške zapeli litanije Matere Božje; petek, 31. maja 2024.

DVOJNI LETNI KONCERT pevskih zborov: Ženskega pevskega zbora Petrol in Mešanega pevskega zbora Musica Viva iz Kranja – Primskovo, dirigent Jan Gorjanc Daniso, SLOVENSKA PESEM POVEZUJE, je bil v dvorani našega samostana v soboto, 8. junija 2024, ob 20.00.

OKROGLA MIZA O EVTANAZIJI V KAMNIKU

Okroglo mizo o evtanaziji v Kamniku je vodil p. Ciril Božič.

Besedilo in fotografije: Jožef Pavlič

Gostje okrogle mize o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja v Kamniku so bili hematologa prof. dr. Samo Zver, prof. dr. Irena Zupan in vodja Ljubhospica gospa Tatjana Fink. Z njimi se je pogovarjal p. mag. Ciril A. Božič.

Društvo sv. Jakoba Kamnik in Frančiškanski samostan sta 17. maja zvečer v frančiškanski dvorani pripravila »srečanje in pogovor o aktualni temi Dar življenja in njegov konec za ta svet«. Tudi, da bi pomagala ljudem, da bodo v juniju našli pravi odgovor na »referendumsko vprašanje o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja – evtanaziji«.

Goste okrogle mize o evtanaziji – predstojnika Kliničnega oddelka za hematologijo UKC v Ljubljani prof. dr. Sama Zvera, njegovo sodelavko prof. dr. Ireno Zupan in vodjo Ljubhospica v Ljubljani Tatjano Fink – je pozdravila in predstavila predsednica Društva sv. Jakob Kamnik dr. Marjeta Humar. Z njimi se je pred polno dvorano obiskovalcev pogovarjal gvardijan kamniškega frančiškanskega samostana p. Ciril Božič. Pogovoru se je pridružil tudi p. Stanko Rozman, nekdanji jezuitski misijonar v Zambiji in Malaviji, kateremu je življenje rešil vrhunski zdravnik prof. dr. Marko Noč.

Vsi sogovorniki so poudarili vrednost ohranjanja življenja do zadnjega, ne pa njegove nasilne prekinitev, čeprav z načinom t. i. »pomoči iz usmiljenja«.

Dr. Zver je dejal, da je najlepše, če lahko bolnik umre doma v krogu najdražjih, da je treba hudo bolne pripraviti na smrt, jim povedati, kaj jih čaka, ne pa to

skrivati ali celo lagati, predvsem pa na dolžnost zdravnikov, da rešujejo življenja.

Dr. Zupanova je povedala, da si na hematološkem oddelku UKC prizadevajo »za celostno oskrbo bolnikov«, da je vedno več zdravil, ki jim pomagajo, da dlje živijo, in da je doslej še noben bolnik ni prosil, naj mu pomaga umreti.

Tatjana Fink je rekla, da je čas umiranja bolnika »lahko zelo bogat čas zanj, za njegove svojce in tiste, ki so ob njem. Zaradi tega je treba verjeti v vrednost življenja do zadnjega trenutka.«

Ključno besedo je povedala mati, ki je izgubila sina: »Vera mi je dala moč, da sem to prestala.«

In pa dr. Samo Zver: »Delajmo, kar znamo! Rešujmo življenja!«

Foto iz dogodkov:
p. Ciril in Marija Anžič

Nekaj z Viča

Po velikonočnem času prehajamo v zaključek pastoralnega leta.

Na velikonočno vigilijo je župnijsko občestvo sprejelo krst enega katehuma in prvo sveto obhajilo sedmih. Vsak z zanimivo potjo vere in iskanja Boga je na svoj način prinesel novo mladost Cerkve, veselje in pričevanje, kako Kristus osvobaja in napolnjuje življenje.

Zdaj so bile na vrsti vsakoletne slovesnosti: zakonski jubileji, le-te smo vpeljali pred 40 leti in so se lepo prijeli. Letos so bili trije biserni zakonci, pet parov je praznovalo zlati jubilej in drugi so sledili z nižjimi okroglimi obletnicami. (V tistem času smo začeli tudi z veroučnimi maturanti, in še ena lepa navada je bila, in sicer, da se je lepo število fantov zbralo pri

maši, preden so odšli k vojakom in zopet ko so se vrnili). Sledili sta dve lepi slovesnosti; najprej prvo obhajilo. Župniku katehetu gre priznanje za pripravo in izpeljavo. Slovesnost je bila med redno nedeljsko družinsko mašo. Slovesnost lepo nagovori občestvo. V soboto pred nedeljo Svete Trojice je sledila birma, ki zajame kar lepo število ljudi: družine birmancev, bo-

trov, sorodnikov in znancev. Tudi ta slovesnost je bila skrbno pripravljena, kar je posebej poudaril birmovalec škof Anton Jamnik. Pohvale je bil deležen župnik p. Pepi in sodelavci. Rednim birmancem so se pridružili tudi katehumi. Lepo je bilo posedeti pri praznični mizi in modrovati o marsičem. Smo v pripravi na farno žegnanje (posvečenje cerkve) in hkrati praznik farnega zavetnika sv. Antona (patrocinij). Uvod je bilo farno romanje v Padovo (v soboto, 1. junija), z dvema avtobusoma. Tokrat je poromal tudi župnijski pevski zbor, ki je obogatil bogoslužje, hkrati pa se je milostno zatekel priprošnji svojega zavetnika. Že v maju pa smo romali ločeno: moški in ženske. Sobota, 11. maj, je bila kot naročena za romanje; možje smo krenili na Dolenjsko po Grozdetovih krajih in ga zaključili na Zaplazu z mašo. Občudovali smo naravo, deloma že pokošene travnike, žito že dobiva barvo, pa toliko vaških kapelic, križev, cerkva ... (V mestnem okolju je seveda drugače, verskih znamenj je vedno manj.) Ženske so rekle: »Gremo na Štajersko, gledat, kaj delajo ...«. Krenile so torej na Štajersko v Rogaško Slatino in v okoliške kraje. ... Vse to je nekakšen uvod v 830-le-

tnico rojstva farnega zavetnika sv. Antona, ki jo bomo praznovali prihodnje leto (2025). Pred tem smo imeli dekanjsko romanje v kartuzijo Žiže in v Slovenske Konjice.

Vičani se letos spominjamo p. Franceta Ačka; minilo je 50 let njegovega odhoda v večnost. Spoštljivo se spominjamo tudi Vičanke pesnice uršulinke m. Elizabete Kremžar ob 70-letnici njene smrti. Oba sta se predala glasbi. Uršulinka je kovala pesmi, Ačko je marsikaj uglasbil. Vsak torek pojemo njegovo pesem Svetniku Padove ..., katero je napisal in uglasbil za zlati jubilej župnije l.1958.

Še nekaj besed o šmarnicah; za branje jih je vedno več na razpolago, a poslušalcev vedno manj. Sprašujemo se, ali Slovenci še premoremo koga, ki bi napisal »marijanske šmarnice«. Na te bi morali misliti zdaj ob zaključku sedanjih. Glede šmarnic je bilo v zadnjih 50 letih veliko različnih poskusov, s pridigami, nalepkami itd. Nekateri so mnenja, da bi bilo treba šmarnično pobožnost ločiti od maše. Ne vemo, kaj storiti, da bi šmarnice zopet pridobile veljavo. Opustiti neko ljudsko pobožnost ni težko, a nadomestiti jo s čim novim? Z otroških let se spomnim, da smo se pri vaški kapelici naučili veliko Marijinih pesmi. Kako je bilo v cerkvi? Maše so bile zjutraj, ko smo šolarji hiteli v šolo. Tako se bolj spominjam šmarnic pri vaški kapelici, ki so bile ob sobotah ali v nedeljo popoldan. Ljudske pobožnosti imajo pri tem velik pomen (CD 102). »Duhovne spremembe je mogoče pričakovati samo iz duha liturgije« (Benedikt XVI.).

V Antonovem domu se veselimo mnogih župnijskih in drugih dogodkov, ki bogatijo naše versko življenje. Med odmevnejšimi so predstavitve novih filmov studia Siposh.

V cerkvi je kar nekaj koncertov. Močno nas je navdušil zaključni (ob koncu akademskega leta) orgelski koncert Anastazije Marije Košuta, hčerke naše rojakinje Milene, roj. Najdič. Vsa družina se je vključila v koncert in s solo petjem, trobento in flavto obogatila večer.

Poletje pa že naznanja mnoge obiske, kar bo župnijo in samostan odprlo mednarodnosti krščanskega življenja. Pa tudi romanja ne bodo zamrla: obiskali bomo Marijino svetišče v Obrvu (Brkini) in se obogatili s tamkajšnjim cerkvenim, narodnim, kulinarčnim in naravnim bogastvom.

Zdaj bo sledilo zatišje, a farno življenje ne sme zamreti. Redovne hiše ne bi smele biti kot internati ali šolski zavodi, ko je vse prazno, da se ne bi uresničilo Jezusova tožba: »Glejte, hiša vam ostaja pusta« (Mt 23,38), kapela, oratorij, da nam Gospod ne bi odtegnil svojega varstva. Tudi v času počitnic ostanimo redovniki.

PZJ

V Nazarjah

Sklepni del postnega časa je zaznamoval misijon v župniji Dob na katerem smo poleg maševanja in spovedovanja sodelovali tudi z večeri za starše, zakonce ter s pogovornim večerom o zakonu med vernim in nevernim na katerem sta bila gosta zakonca Mica in Nejc Škoberne. Župnijski misijon se je sklenil z romanjem v Nazarje.

Sicer pa je v postnem času večkrat potekala molitev križevega pota po našem hribu, kar nas je spodbudilo, da bi v bodoče malo bolj uredili pot, predvsem pa same postaje križevega pota. Veliko je bilo tudi spovedovanja, tako v Nazarjah (še posebej ob pripravi za družine na veliko noč) kot tudi pomoči po župnijah v dekaniji in tudi na Tromostovju. Na cvetno nedeljo 24. marca je p. Tomaž, ki je skrbel za samo prenovo, tudi blagoslovil prenovljeno učilnico/večnamenski prostor v samostanu.

Po veliki noči je v Domu duhovnih vaj pričela redno delati nova kuharica Anita Semprimožnik iz Mozirja. Sredi meseca, 13. aprila, je na vrsto prišla kano nična vizitacija. Opravil jo je celjski škof Maksimilijan Matjaž, ki se je srečal tudi s člani ŽPS. Štirinajst dni zatem pa smo kot župnija romali po poteh Plečnikove

Plečnikove sakralne dediščine, ko smo si v Dobu ogledali krstilnico in prižnico, nato tri ljubljanske cerkve – sv. Mihael, sv. Frančišek in sv. Ciril in Metod, kjer

nas je prijazno sprejel p. Miran, v kamniškem Božjem grobu pa p. Ciril. Nato smo se ustavili še v Stranjah in se vrnili preko Črnavca.

Med prvomajskimi prazniki pa smo z družinami romali na Češko v Velehrad, kjer smo počastili zavetnika Slovanov sv. Cirila in Metoda, nato pa obiskali še južno Poljsko – Krakov, Kalwario Zebrzydowsko, Auschwitz in Čenstohovo – ob sv. Janezu Pavli II., sv. Favstini Kowalski, sv. Tereziji Benedikti in sv. Maksimilijanu Kolbeju.

Na nedeljo Svete Trojice 26. maja je k prvemu svetemu obhajilu pristopilo devet prvoobhajancev. Ob sklepu katehetskega leta smo imeli tudi sklep družinske kateheze, pri kateri je bilo udeleženih osemnajst družin, zato bomo s tem delom, ki smo ga poskusno pričeli, nadaljevali tudi prihodnje leto.

p. Andraž

Za Poročila (S Svete Gore)

Že v prejšnjih Poročilih smo povedali nekaj o projektu Walk 2 Spirit. Tako smo v začetku aprila imeli uradno predstavitev. Prilagam članek našega strokovnega vodja Naceta Novaka o tej predstavitvi:

Goriški camino – od Ogleja do Svete Gore

V Kb centru »Kubo« v Gorici je v ponedeljek, 8. aprila, potekala predstavitev projekta Walk 2 Spirit. Glavni cilj projekta je ureditev pešpoti od Ogleja do Svete Gore, ki bo pohodnikom od blizu in daleč omogočila, da bolje spoznajo čezmejno goriško območje. Projekt predvideva tudi prenovu in odprtje namestitvenih prostorov na Sveti Gori, organizacijo ekskurzij za skupine, usposabljanje mladih vodičev, organizacijo mednarodnih čezmejnih konferenc in drugih kulturnih dogodkov.

Walk 2 Spirit je projekt, ki ga financira Sklad za male projekte – SPF GO! 2025 iz programa Interreg VI-A Italija-Slovenija 2021-2027. Namenjen je projektu v okviru Evropske prestolnice kulture 2025 Nova Gorica-Gorica, upravlja pa ga Evropsko združenje za teritorialno sodelovanje (EZTS GO), ki prek posebnih razpisov financira projekte manjših vrednosti oziroma krajšega trajanja.

Vodilni partner projekta je Frančiškanski samostan Sveta Gora, projektni partner pa fundacija Socoba, ki upravlja oglejsko baziliko. »Cilj projekta je na teritorij privabiti čim več ljudi, predvsem mlade iz Italije, Slovenije in Avstrije, ob tem pa izkoristiti jubilejno leto 2025, ki bo, zahvaljujoč bogati kulturni dediščini, pritegnilo na to območje veliko popotnikov in romarjev iz vse Evrope,« je na predstavitvi povedal Mattia Vecchi, projektni vodja v fundaciji Socoba.

»Danes želimo, da bi naše pohodne in romarske poti pomagale ustvariti humanizem dialoga in srečevanja predvsem različno mislečih in čutečih, ki bo pomenil prihodnost naših krajev in tudi našega delčka bisera Evrope,« je ob predstavitvi projekta izpostavil gvardijan Frančiškanskega samostana Sveta Gora Bogdan Knavs.

Pešpot imenovana tudi »Iter Goritiense oz. Goriški camino ali Cammino goriziano« je zasnovana za skupine in posameznike. Prepleta vse kulturne in zgodovinske motive, povezane z Evropsko prestolnico kulture 2025, vsebinsko pa se dotika treh ključnih tematik. Te so: Korenine, rane in preporod. »To popotovanje zadeva vsakega romarja in popotnika in simbolično spominja na pot vseh tistih, ki so na različne načine prispevali k preoblikovanju navidezno neprehodne meje v mejo, ki je odprta za dialog in nenehna soočanja med narodi. To je pravi zgled za Evropo in svet, saj je enotnost pri vrednotenju različnosti najbolj učinkovita pot pri ustvarjanju klime miru, pravičnosti in resnice,« je povedal Andrea Bellavite, direktor fundacije Socoba.

Kot je pojasnil Nace Novak, vodja projektov pri Frančiškanskem samostanu Sveta Gora, ima Goriški camino vse, kar imajo veliki camini, a na relativno kratki razdalji. »80 kilometrov dolga pot se začne z 29 kilometrov dolgim ravninskim delom od Ogleja do Zagraja, med polji, ob reki Soči in skozi nekaj naselij. Sledi drugi del poti po italijanskem in slovenskem Krasu, kjer si krajši vzponi in spusti sledijo kot valovi, pohodnik pa lahko uživa v divjosti narave stran od urbanega okolja. Od Zagraja do Mirenskega gradu je 23 kilometrov poti. Tretji del, spet ravninski, se začne ob reki Vipavi, vodi mimo polj in nasadov, nadaljuje in zaključuje pa se v urbanem območju obeh Goric. Zadnje dejanje poti pa je vzpon na 682 metrov visoko Sveto

Goro,« je traso predstavil Novak in dodal, da lahko utrjen pohodnik pešpot zmore v treh dneh; kogar na pot pritegnejo predvsem kulturne in zgodovinske znamenitosti, ki jih na tem območju ne manjka, pa mu zna biti tudi pet dni premalo.

Prvi organiziran pohod po Goriškem caminu je predviden v začetku junija.

Pater Bogdan Knavs je v svojem uvodu na tej konferenci, ki je imela podnaslov: Sveti kraji, ki združujejo – Potovanje od Ogleja do Svete Gore, takole povedal in zapisal:

Oglej je že od davnaj znan zaradi svoje pomembne zgodovine. To mesto s svojo baziliko je pomenilo duhovno, kulturno in tudi misijonsko središče za narode in ljudstva Srednje Evrope. Zato ga lahko označimo kot enega izmed evropskih krščanskih kulturnih središč. Oglej je kot duhovno središče postal izvir, iz katerega se je širila pozitivna krščanska misel, ki pravi, da ima vsak človek svoje dostojanstvo, da so vsi narodi poklicani k sreči in h kulturnemu preporodu ter da lahko ljudje delimo med seboj najlepša in najgloblja spoznanja, tudi veselo novico Evangelija.

Kakor lahko vidimo v mozaikih Oglejske bazilike, je to središče združevalo antično rimsko in grško kulturo s krščansko omiko. S tem je utrjevalo temelje evropski kulturi, ki se je uveljavila tudi v renesansi in kasneje v razsvetljenstvu. Zato bi lahko rekli, da je evropski humanizem s svojo civilizacijo res nastajal v Jeruzalemu in v Atenah, toda potem je potoval preko Rima in tudi Ogleja prav tja do Pariza. In tako je prav, da tudi danes, ko predstavljamo projekt »Walk2spirit«, poudarjamo, kako se tudi v tem trenutku med seboj povezujemo v spoštovanju različni kulturnih tradicij: italijanske in sloven-

ke ter ohranjamo dediščino vseh treh jezikov: fur-lanskega, italijanskega in slovenskega, ki jim lahko pridamo še nemškega.

V luči Ogleja je prav, da tudi Sveta Gora postaja svetilnik, ki ožarja vrednote kulturnega srečevanja od Alp do Jadrana. Prav pohodne poti, ki že vodijo, oziroma bodo še vodile, na Sveto Goro, ponazarjajo, da so pri vzpenjanju k višjim vrednotam potrebni napor in medsebojna pomoč. Na tej poti se bodo še bolj srečevali različni sloji, različne generacije ljudi, in osebe različnih duhovnih obzorij, pa tudi ljudje s posebnimi potrebami. Sveta Gora s svojim svetiščem, ki ima izjemno akustiko, naj ponazarja odmevnost teh vrednot med našimi narodi in vsemi ljudmi. Naj ponazarja simbol novega humanizma 21. stoletja, ki ga želi soustvariti tudi EPK Nova Gorica - Gorica, humanizma, ki ne bo temeljil samo na znanosti, ampak predvsem na srečevanju kulture srca. To bo humanizem, ki bo najprej sprejemal vso častljivo tradicijo. Ne smemo pozabiti, da smo ob vznožju Svete Gore (v Solkanu) našli prastaro oljenko (čas nastanka: 2. – 6. stol.), ki ponazarja, da smo tukaj že od davno na svetem kraju, kjer se od nekdaj radi spominjamo vseh naših prednikov. Toda pogled je uprt tudi v prihodnost, saj bo kmalu tudi 500 letnica začetka romarske poti na Sveto Goro, s tem pa tudi 500 let srečevanj in kulturnega ter duhovnega poglobljanja. Danes želimo, da bi naše pohodne in romarske poti pomagale ustvariti humanizem dialoga in srečevanja različno mislečih in čutečih, ki bo pomenil prihodnost naših krajev in našega delčka Evrope. Zato Vas Sveta Gora vabi, da greste na pot in se srečujete s kraji in z ljudmi, se ob njih bogatite in jih tudi Vi obogatite s svojo prisotnostjo, mislijo in besedo. Nasvidenje in dobrodošli v svetišču na Sveti Gori, kjer nas bodo naše različnosti povezale in bomo vsi našli skupen dom pri Svetogorski Kraljici.

DRUŽINSKI CENTER SE JE PREIMENOVAL V CENTER MIR IN DOBRO

V tem obdobju smo veliko časa namenili urejanju nekdanjega Družinskega centra (Sveta Gora 6), ki smo ga preimenovali v Center Mir in Dobro (CMD). Naša prostovoljka Lilijana nameni Sveti Gori »en cel šiht«. Bog bodi zahvaljen zanj in Svetogorski Materi Božji, da jo je poklicala. V tem obdobju je CMD dobil prenovljeno notranjo podobo: nove prepotrebne kopalnice, opremljena skupna kuhinja, novi apartmaji, vse sobe opremljene... Po vseh delih je bilo potrebnih tudi kar nekaj čiščenj in del, ki so ga opravili naši prostovoljci. V mesecu juniju bomo imeli uradno odprtje, zato bomo nekaj besed namenili temu tudi v naslednji številki Poročil.

POSINOVLJENKE IN ZAHVALE

Kapitelj je 28. decembra 2023 potrdil kandidatke za posinovljenke in kandidate za zahvale. Hvaležni smo provincialnemu vodstvu, ki je naše predloge sprejelo.

Posinovljenke province so: Lojzka Bičič, ki že več kot dvajset let lika za samostan ter pere in lika cerkveno perilo; Ivanka Bacvon, ki je več desetletij pomagala pri krašenju bazilike in Katarina Vuga, ki že petindvajset let sodeluje pri reviji Svetogorska Kraljica, jo aktivno sooblikuje in lektorira.

Zahvale so prejeli verniki, ki prav tako že dolga leta pomagajo na različnih področjih v samostanu in baziliki. To so:

- Aleksander Škrilj (vodja redarjev, pomaga pri košnji,...)
- Petra Zavrtanik (pomaga pri razstavah, pri reviji Svetogorska kraljica, administraciji,...)
- Lovrenc Peršolja (pomaga pri razstavah jasic in pirhov)
- Niko Klanjšček (pomaga pri razstavah jasic in pirhov)
- Krunoslav Klanjšček (vsestransko na razpolago za pomoč)
- in Slavko Vuga (pred več kot 30 leti sodeloval pri postavljanju križvega pota, redar,...)

REDNE DEJAVNOSTI

P. Benedikt se je z vso pieteto lotil pospravljanja sobe pokojnega p. Hadrijana. Prav tako redno in resno spremlja finančne zadeve samostana, skrbi za urejenost in upravlja blagajno z vso resno skrbnostjo. Br. Ambrož se posveča vrtu, živalim, sprejema romarje in goste, s svojim pevskim talentom bogati bogoslužja, seveda pa je odlični tudi v okraševanju bazilike,... Za minule praznike, ki smo jih imeli na Sveti Gori (obletnica prikazanja in kronanja) romarji in obiskovalci niso mogli prehvaliti čudovite okrasitve prezbitarija. Hvalevredna je bila prisotnost upokojenega beograjskega nadškofa msgr. Stanislava Hočevarja, ki je po 61-ih letih redovništva (salezijanec) in 51-ih letih duhovništva prvič na Sveti Gori daroval sveto mašo. Hvaležen sam in hvaležni romarji za njegovo kleno besedo: prispodoba iz raja, ko človek podvomi v Boga in prisluhne zapeljevalcu – Satanu je prisotna v vseh časih. Zaupanje v Boga in ne v lažne voditelje je edina rešitev tudi iz zmede današnjega življenja.

*Zbral in zapisal:
p. Bogdan Knavs*

Romanje h koreninam ameriške evangelizacije

Iz Lemonta

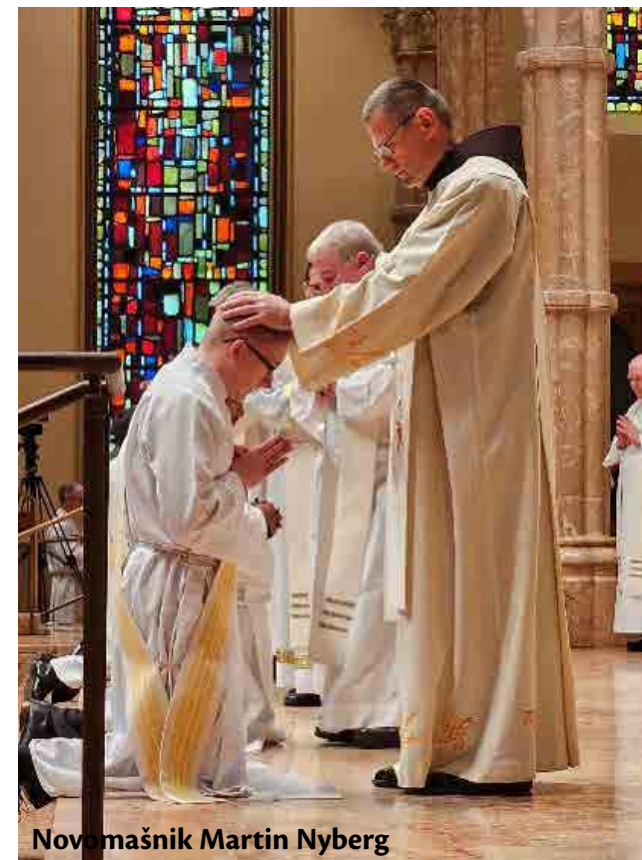
Znamenje duhovnega zdravja neke skupnosti so tudi duhovni poklici. Veseli smo, da je bil 18. maja v Holy Name stolnici v Chicagu posvečen v duhovnika član slovenske skupnosti, Martin Nyberg. Mama Branka, roj. Kapus, je doma iz Vranskega, Martinov ata pa je pred mnogimi leti kot protestantski misijonar oznanjal evangelij v Sloveniji. Martin je najmlajši od štirih otrok v družini. Po mašniškem posvečenju smo imeli na dan posvečenja v Lemontu večernice in pete litanije Matere Božje z odpevi, potem pa v našem kulturnem/katoliškem centru večerjo za 260 povabljenih gostov. Praznovanju v Lemontu se je pridružil Martinov kolega, novomašnik Timothy. Novo mašo je g. Martin praznoval v župniji sv. Edwarda v Chicagu, kjer so Nybergovi skoraj sosedje. Več ponovitev bo imel v Sloveniji, po vrnitvi pa seveda tudi v Lemontu.

Od kar imamo slovensko župnijo in dom v Lemontu, so bili novomašniki slovenskega rodu še Gregor Goršič (27 let - škofijski duhovnik škofije v Jolietu; eno leto je študiral na TF v Ljubljani), Mike

Andrejek (26 let duhovnik škofije Peorija), Peter Zorjan (17 let duhovnik - škofija Peorija). Bread Zamora in Daniel Korencan (posvečen 2023) sta tudi duhovnika slov. Rodu (duhovnika nadškofije Chicago).

Romarska in pikniška sezona se je začela s praznovanjem Telovega na najbližjo nedeljo praznika. Slovenska romanja in pikniki so junija še na očetovski dan (letos 16. junija), ko k nam poromajo in organizirajo piknik člani Prekmurje Social Cluba. Zadnji konec tedna v juniju je športno srečanje Slovenskega športnega kluba. Tradicionalna prireditev poteka že več kot štirideset let in poveže športnike in njihove prijatelje iz različnih delov Amerike in Kanade. V petek igrajo golf, v soboto in nedeljo pa večinoma 'soft ball', igra podobna baseballu. V nedeljo imamo mašo pri lurški votlini potem pa športni klub pripravlja piknik za vso skupnost.

Dolgoletni predsednik športnega kluba, Antony Vukšinič, je bil letos izvoljen za predsednika Slovenskega katoliškega centra.

Novomašnik Martin Nyberg

Cikade

Že v maju je na našem pikniškem prostoru taborila skupina kakih 40 skavtov in njihovih staršev. Poleg otrok in staršev slovenskega rodu so se jim pridružili še drugi.

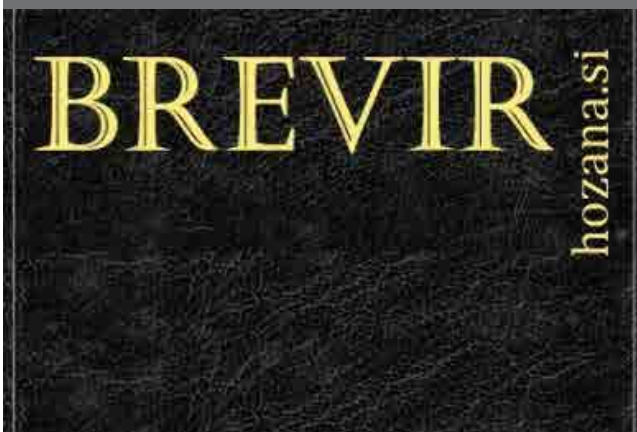
Diakon dr. Janez Vidmar je zelo aktiven v romarskem domu, kjer je imel do konca maja letos zasedene v glavnem vse konce tedna, in še nekatere termine med tednom (vseh je naštel okrog 900 udeležencev). Romarski dom in nasploh naše središče gosti nadškofijsko diakonsko organizacijo 'Hope is on the Way' (Upanje je na poti). Med drugim polnijo vedra s čistili, s pomočjo različnih prostovoljcev, in jih potem preko špedicijskih podjetij razvažajo kjer so kake katastrofe; v zadnjem času npr. poplave v delu vlemesta Huston, Teksas. Poleg tega je bil Janez ves maj v Rimu, kjer je imel predavanja na Gregorjani.

Podpisani sem se pridružil članom nove province na romanju k Our Lady of Guadalupe, k izvirom ameriške evangelizacije. Letos tam obhajajo 500-letnico, od kar so prvi frančiškani prišli na ta kontinent, na področje Mehike. Po prvih letih misijonarskih neu-

spehov se je 1531. leta Marija prikazala domorodcu, Huanu Diegu. Po tem so se množice Indijancev spreobračale v krščanstvo. Od leta 1945 sem je Marija Guadalupska zavetnica celotnega ameriškega kontinenta. Njena slika in pomen simbolizira spoštovanje različnih kultur, posebno avtohtonih. Je simbol vključevanja različnosti in solidarnosti med ljudmi raznih narodov in jezikov. Predstavlja ideal spoštovanja različnosti in vključevanja vseh v harmonično celoto. Predstavlja tudi pristop k evangelizaciji s pomočjo intuicije, slike, pesmi, simbolov, naravnih lepot in stvarstva nasploh. Od oktobra 2023 je Our Lady of Guadalupe zavetnica in ime nove province v ZDA, združene iz petih provinc.

Naj omenim še glasne cikade, ki se prebudijo iz 'zimskega spanja' le vsakih sedemnajst let. Letos v maju in juniju jih je cele roje. Niso škodljive, so pa zelo glasne, precej bolj kot so škržati.

p. Metod

BREVIR

»**D**a bi človek Boga dostojno slavil in hvalil, je Bog sam sestavljal hvalospev. Takšen hvalospev je psalter« (sv. Avguštin).

Konstitucija o svetem bogoslužju pravi: »Veliki duhovnik nove in večne zaveze, Kristus Jezus, duhovniško službo nadaljuje po svoji Cerkvi, ki neprenehoma hvali Gospoda in prosi za zveličanje vega sveta, ne le z obhajanjem evharistije, ampak tudi na druge načine, zlasti z molitvijo duhovnih dnevnic, to je z molitvenim bogoslužjem ...Vsi, ki to molitev opravljajo, izpolnjujejo Cerkvi naloženo dolžnost in imajo obenem delež pri najvišji časti Kristusove neveste, kajti tedaj, ko hvalijo Boga, 'stojijo' pred božjim prestolom v imenu matere Cerkve« (B 83, 84, 85).

Že pred koncilom so slutili, da se v liturgiji, tudi v molitvenem bogoslužju, izvršuje delo našega odrešenja, se pravi, da v vsaki molitveni uri deluje Jezusova velikonočna skrivnost: Trpljenje, smrt in vstajenje.

Ko so molili še vseh sedem molitvenih ur, so se pri vsaki uri spominjali takole:

- »Ob urah sedmerih prepevamo psalme:
- ura nas NOČNA spominja:
- Kristus je zvezan, da grehov nas reši,
- Opljuvan ob PRVI je uri, na smrt osojen ob TRETJI,
- ob ŠESTI na križ je pribit, preboden ob DEVETI.
- VEČERNA s križa ga sname in SKLEPNA v grob položi.«

Molitveno bogoslužje je prošnja, naslovljena na Boga, ki jo je napisal Bog sam, zato jo bo tudi upošteval. Pri molitvenem bogoslužju se moramo prizadevati za zbranost, zato se moramo nanj pripraviti. Brevir je namreč pester. Zamujanje brez potrebe moti.

V vrstici, ki je nad antifono, je kratka vsebina psalma. Gotovo napisana premišljeno z namenom, da jo v mislih preberemo.

»V psalmih najdemo besede in misli za vse priložnosti: hvalo in zahvalo usmiljenemu Bogu, iskreno kesanje, neomajno zaupanje, krike trpeče duše v notranjih in zunanjih nevarnostih, ponižno vdanost in zvestobo najvišjemu Gospodu, veselje in navdušenje v službi edinemu, živemu in pravemu Bogu. Za vsako časno in duhovno potrebo, za vsakršno duševno razpoloženje najdemo v psalmih najprimernejši izraz, da se odkrito in iskreno, zaupljivo in ponižno pogovorimo s svojim Bogom.«

Od tega, kako duhovnik opravlja molitveno bogoslužje, je predvsem njegov lastni napredek in napredek vse župnije v duhovnem življenju, uspeh pri delu, blaginja naroda in države, mir na svetu in razcvet Cerkve. O, ko bi se tega večkrat spomnili!

Kriza molitvenega bogoslužja, kriza zvestega in rednega opravljanja brevira, je predvsem kriza vere. Če sodobni človek opušča molitev, je to zaradi tega, ker čuti pred seboj praznino. Ne ve, na koga naj naslovi svojo molitev, stoji pred zaprtimi vrati. To je prvi vzrok, da kdo odide in pride do nove praznine, seveda čez čas.

Zato: »Škofje in duhovniki ter drugi posvečeni služabniki, ki jim je Cerkev naročila opravljati molitveno bogoslužje, naj vsak dan opravijo celotno dnevno opravilo« (prim. Navodilo za bogoslužje). Pri liturgični molitvi, naj bi bili tudi primerno oblečeni (tudi poleti). Za redovne osebe je najprimernejša redovna obleka.

P. Zdravko

Vir: Posvečena samota, škof Jožef Smej!

Če jutri ne pride

Če bi vedela, da te danes zadnjič gledam kako zaspiš, bi te pokrila mnogo bolj nežno in molila Bogu, da čuva tvojo dušo.

Če bi vedela, da te danes zadnjič gledam, kako odhajaš skozi vrata, bi te objela, poljubila in poklicala nazaj za še en objem in še en poljub.

Če bi vedela, da danes zadnjič slišim tvoj glas, ki me nežno hvali in spodbuja, bi vzela kamero in posnela vsako tvoje dejanje in besedo, da bi si to lahko predvajala vedno znova, dan za dnem.

Če bi vedela, da je danes zadnjič, potem bi si vzela minuto več, se ustavila in rekla »Ljubim te«, namesto da bi predpostavljala, da to že veš.

Če bi vedela, da je danes zadnjič, bi s teboj delila ta dan, namesto da bi ga izpustila, ker bi si mislila, da bo takšnih dni še veliko.

Prav gotovo vedno pride jutri, da popravimo storjene napake – in vedno dobimo še drugo priložnost, da naredimo prav.

Zagotovo bo še en dan, da rečemo svoj »Ljubim te«, in zagotovo bo še ena možnost, da rečemo svoj »Ti lahko kako pomagam?«

Ampak za vsak slučaj, če to ni res, in če je danes vse, kar imam, bi ti želela povedati, kako zelo te imam rada.

Nikoli ne smemo pozabiti, da Jutri ni obljubljeno nikomur, ne mladim in ne starim, in danes je morda zadnja priložnost, da močno objamete tistega, ki ga imate radi.

Torej, če čakate na jutri, zakaj tega ne storite danes?

Če jutri nikoli ne pride, potem boste zagotovo obžalovali dan, ko si niste vzeli dodatnega časa za nasmech, objem ali poljub - in ste bili preveč zaposleni, da bi podarili nekemu tisto, za kar bi kasneje izvedeli, da je bila njegova zadnja želja.

Zato primite vaše ljubljene danes, jim šepetajte na uho in povejte, kako radi jih imate. Vzemite si čas za »Žal mi je,« »prosim, oprosti mi,« »hvala,« ali »saj je v redu.«

... in če jutri ne pride, tako ne boste obžalovali tega dne.

(neznan avtor)

p. Z.

Počitniške lovorike

Prihaja čas,
 ko ne bomo več slepci in glušci,
 ki ne vidijo cvetov in ne slišijo blagolasja pesmi.
 Že plivka čas počitnic in dopustov,
 še prej pa bo maratonski tek:
 tek živčnih vojn za zlate pokale,
 čas panike, strahov, utrujenosti in trnjevih udarcev.
 Za nekatere bo to čas odličnih uspehov,
 nagrajevanja, veselja in ponašanja;
 za druge bojevanje prepoznanih bitk, bolestnih trudov
 in prižiganje praznih svetilk,
 zato pa čas solza, očitkov, žalitev in kaznovanj.
 To bodo trenutki enačenja otroka s spričevalom
 in merjenja ljudi z daljavo potovanja in eksotiko dopusta:
 ni važno, kdo si, ampak, kaj si dosegel,
 ni pomembno, če si srečen in zdrav,
 ni zadostno, da me ljubiš in se imaš rad.
 Vse lahko delaš: zmerjaš, preklinjaš, pljuvaš,
 razbijaš, pretepaš starše --
 vse bomo razumeli,
 vse bomo spregledali in odpustili,
 da bo le uspeh
 in se bomo lahko ponašali s tvojimi pokali.
 In potem,
 ko bomo drveli do vikendov in plaž
 in pustili za sabo vse nadure in gore opravljenih del,
 pustili doma spričevala in trhle lovorike,
 bomo tedaj sploh še vedeli,
 k čemu se naj še priganjamo
 in zaradi česa se naj še spoštujemo?
 Bomo še kaj več kot šolarji in delavci?
 Bog, blagoslovi našo počitnice in dopuste,
 da bomo več kot to!

p. Pavle Jakop

Dogovor ali naključje?

Oktobra letos se bomo spominjali 60-letnice, ko je sv. Pavel VI. izbral sv. Benedikta za glavnega zavetnika Evrope. To je storil 24. okt. 1964, ob posvetitvi obnovljene opatije na Monte Cassinu. Ko govorimo o sv. Benediktu, nam pride na misel tudi cesar vzhodnorimskega cesarstva Justinijan I. Veliki. Ko je končal svoje poslanstvo, je sv. Benedikt začel polagati temelje Evrope.

Zgodovinarji bi vedeli povedati ali sta ta dva vele-moža sedla za mizo in naredila načrt delovanja ali je šlo za naključje. Justinijan je opravil veliko delo in ga l. 565 zaključil, med tem ko je sv. Benedikt začel. Zgodovinarji se drže letnice 529, ki ima velik simboličen pomen; tega leta je Justinijan dal zapreti zadnjo pogansko šolo v Atenah, sv. Benedikt pa je tedaj na Monte Cassinu ustanovil poslanstvo, novo kulturno žarišče, ki je postalo središče Evrope, ki so jo delu predani benediktinci kultivirali s križem, knjigo in plugom (z vero, kulturo in delom).

Justinijan je bil cesar od 527 do 565, bil je dober gospodar, imel je izjemen čut za kulturo, odličen pravnik; njegovo delo je »Corpus Iuris«, s katerim je svetu ohranil in rešil pomemben dosežek antične kulture; njegovo najbolj opazno delo pa je cerkev Hagia Sophia, cerkev Božje modrosti. Sv. Benedikt pa je ohranil in razširil najboljše pridobitve stare rimske omike med evropske narode.

Cesar Justinijan se je poročil z »žensko brez časti«, vendar je bil njun zakon srečen. Po 25 letih je žena Teodora umrla, cesar pa ji je ostal zvest kot vdovec tudi po smrti. Še kot starec je zahajal na njen grob prižigati sveče. Ni pozabil, da mu je bila v oporo tudi tedaj, ko so ga drugi zapuščali.

Sv. Benedikt ni pisal teoretske teologije, napisal pa je redovna pravila, ki jih mnogi imajo kar za evangelij prilagojen vsakdanjemu življenju. Evropa se je pokristjanila s pomočjo vzgoje in izobrazbe. Vse so prepojili z evan-

geljskim duhom. Benediktova zasluga je, da se je ohranila kulturna dediščina antike in je bila izročena evropskim narodom in človeštvu. Nobene druge osebnosti ni, ki bi jo mogli postaviti ob sv. Benediktu. Žal, to ni zapisano v ustavo Združene Evrope. Benedikt je položil v temelje tedanje razmere kal nove Evrope od Skandinavije do Sredozemlja in od Irske do poljskih ravnin, ki so ji sinovi tega svetnika prinesli krščansko civilizacijo s križem, knjigo in plugom in z vsestranskim poukom.

Zahodnorimsko cesarstvo je propadlo l. 476, obnovil pa ga je kralj/cesar Karel Veliki, ki je imel nalogo utrditi frankovsko kraljestvo in krščanstvo. Približno tisoč let pozneje, na zadnji dan bizantinskega (vzhodnorimskega) cesarstva, v torek, 29. maja 1453, ko je turški sultan Mohamed II. vdrl v Bizanc, so cesar in njegovi veljaki prišli molit v cerkev, preden do odšli umret na obzidje Konstantinopla.

Cesar Justinijan je bil kristjan, dober jurist, imel je čut za kulturo in gospodarstvo ... Svetnik Benedikt pa je bil res »blagoslovljen«, ki je pokristjanil evropske narode, Karel Veliki je njegovo delo nadaljeval in velik del Evrope združil – vse to so vedeli očetje Združene Evrope (Robert Schuman, Konrad Adenauer in Alcine de Gasperi), vedeli so: »zaman se trudijo zidarji, če Gospod ne zida hiše«. Sedanji voditelji pa kakor, da tega ne vedo, želijo z novimi člani povečati Združeno Evropo, a znotraj nje bo vedno več razpok in zato stalna bojazen za razpad. Zgodovina je učiteljica. Ni potrebnih dokazov, da lahko razumemo, da manjka upoštevanje Božje postave in Evangelija. Zanimivo bo, ali bo imela 60-letnica glavnega zavetnika Evrope sv. Benedikta, kakšen odmev!

P. Zdravko
Vič, junij 2024

Papež Frančišek

Od 265 papežev je papež Frančišek, prvi s tem imenom, ni samo po imenu, ampak po duhu in mišljenju podoben sv. Frančišku. Frančiškova Hvalnica stvarstva ga je navdihnila za okrožnici Hvaljen moj, Gospod, (2015), z njo je opozoril na čudovito knjigo Božjega razodetja. Črke te knjige je množica bitij, ki napolnjujejo veselje. Te knjige ne znamo več brati, ker je naše oko 'zaradi greha skaljeno'. Papež je s to okrožnico želel nam pomagati, da bi knjigo stvarstva zopet brali in Vsi smo bratje (2020), h kateri je dodal dopolnilo (2023). Našega brata je izbral za pastirja naše krajevne Cerkve. Vse to ni naključje. Nekoliko spominja na knjigo Jaz Frančišek Carla Carretta. V kateri govori tudi o nasilju nad naravo, kar je papeževa priljubljena tema v omenjenih okrožnicah in večkrat v nagovorih. Vatikanski urad za nauk vere je 8. aprila objavil dokument proti vsem kršitvam človekovega dostojanstva in papež Frančišek ga je odobril, za kar mu gre velika zahvala.

Ko je bil l. 1198 za papeža izvoljen mladi Inocenc III., so ljudje vzklikali: »Gospod, pomagaj svoji Cerkvi, papež je premlad.« Ko sta si stala naproti Frančišek in najmogočnejši papež, imenovan tudi »pater juris« si nista nasprotovala ali drug drugega obsodila, kar se je tedaj rado dogajalo (Peter Waldes) in v 16. stol. za časa Martina Lutera.

Danes se dogaja, da se najdejo bratje, ki sedanjega papeža ne priznavajo, in tako je po njihovem mnenju sedanja Cerkev brez papeža. Zanimivo! Prav sv. Frančišek je ves red namenil v podporo Cerkvi. Nekateri torej izrekajo predčasno svoje sodbe in so nepotrpežljivi, da bi počakali, kaj bo povedal čas. Mimo njegovih omenjenih okrožnic ne bo mogel nihče. In prepričan sem, da bo še kakšen papež, s tem imenom, npr. papež Frančišek II.!

S papeži najbrž niso bili nikoli vsi zadovoljni. Zelo čudno je, da Nemci niti s svojim imenitnim papežem Benediktom XVI. niso bili zadovoljni. (In kako ponosni

so Poljaki na svojega rojaka sv. Janeza Pavla II.) . Še več: zavračali so ga! Andre Frossard je zadnje papeže videl takole: » ...Za možem blage volje (Janezom XXIII.), ki je začel koncil, po globokem duhovnem človeku (sv. Pavlom VI.), ki je koncil pripeljal do konca, ter po blagem (Janezu Pavlu I.), ki je kot let goloba po bežnem predahu; nam je Bog poslal pričevalca ...«, papeža Janeza Pavla II., ki je začel vzklikom: »Ne bojte se Kristusa«, »odprite vrata Kristusu«. Nekateri so ga pozneje označili za 'tradicionalista', v resnici pa je bil 'predtradicionalist', kar pomeni, da je šel nazaj v sam začetek Cerkve. Med papeži je bilo nekaj nad 80 svetniških mož. Z imenom Janez je jih bilo 23, od teh sta svetnika samo prvi in zadnji. Janez Pavel II. je hotel objeti ves svet s svojimi potovanji, torej široko Cerkev, in odlično ga je dopolnil njegov naslednik, ki je Cerkev hotel poglobiti z premišljenim naukom. Ta nauk je v

njegovem imenitnem delu Katekizmu Katoliške Cerkve (KKC). Ko je bil izvoljen, je prosil vernike, »molite zame, da ne bom iz strahu pobegnil pred volkovi«. Ni hotel biti naslednik cesarja Konstantina, ampak je bil ribičev naslednik.

Mi, bratje, ne izrekajmo prehitro nepremišljenih sodb, ker to ni naše poslanstvo. Kadar sodimo, se lahko motimo, kadar odpuščamo, se ne motimo! Bodimo skromni in hvaležni, da ne bomo »bolj papeški kot papež«.

Ob papeški nedelji, 17. marca 2024
P. Zdravko

Foto: Izgana Spilchoi

Jan Dominik Bogataj
v prenovljeni
franciškanski
knjižnici.

ČASTNO VALVASORJEVO PRIZNANJE – JAN DOMINIK BOGATAJ
OFM, MAG. TELOGIJE IN PATRISTIČNIH ZNANOSTI, PROVINCIALNI
KNJIŽNIČAR IN ARHIVAR, ZA CELOSTNO PRENOVO IN JAVNO
DOSTOPNOST FRANČIŠKANSKEGA MUZEJA IN KNJIŽNICE

V sodelovanju z uglednimi muzejskimi ustanovami, Narodno in univerzitetno knjižnico ter Zavodom za varstvo kulturne dediščine je bil ustanovljen nov frančiškanski muzej s pinakoteko in s prenovljeno bogato samostansko knjižnico. V počastitev 790-letnice delovanja je ljubljanski frančiškanski samostan leta 2023 obnovil, uredil in za javnost odprl najstarejšo (od 1233) in najbogatejšo zasebno (samostansko) knjižnico na Slovenskem. V prostoru pred knjižnico je bil na novo urejen muzej, razdeljen na dva sklopa: zakladnica, v kateri so predstavljeni najpomembnejši predmeti in knjige, in pinakoteka, z razstavljenim izborom pomembnih likovnih umetnin iz samostanske zbirke. Ob odprtju muzeja je izšla tudi publikacija.

Knjižnica frančiškanskega samostana je sredi 18. stoletja postala ena najbogatejših na Kranjskem. Danes hrani 70.000 enot historičnega in sodobnega knjižnega gradiva. Posebej dragocena je zbirka 117 inkunabul, ki je najbogatejša samostanska zbirka zgodnjih tiskov pri nas.

V muzejski zakladnici so med njenimi biseri tudi osebni Trubarjev izvod Dalmatinove Biblije (1584) z njegovim podpisom, prvi izvod Krsta pri Savici (1836) s Prešernovim posvetilom, monštranca in unikatni šahovski set mojstra Jožeta Plečnika ter raznovrstno drugo gradivo. V pinakoteki se kronološki lok predstavljenih umetnin razpenja od 16. do 20. stoletja, v njej so zastopana tudi dela pomembnih slovenskih slikarjev. Z javno dostopnostjo dragocenih kulturnozgodovinskih in umetniških del je obogatena kulturna in turistična ponudba samostana in mesta.

Projekt celostne prenove frančiškanske knjižnice in ureditve muzeja izkazuje izredne zasluge Jana Dominika Bogataja in sodelavcev, ki so ob pomoči različnih strokovnjakov pripravili izjemno predstavitev izbranih frančiškanskih kulturnih in znanstvenih dosežkov.

Z urejeno dostopnostjo fonda je zdaj širši javnosti prvič omogočen vpogled v ta starodavni biser kulturne dediščine v središču prestolnice.

Rojen 23. 5. 1939 Struževu pri Kranju, + 21. 4. 2024 Bistrica pri Trziču + Alojz (Lojze) Źnidaršič

Pogrebna maša v petek, 26. aprila 2024 ob 14:00, Trzič

Spoštovani bratje in sestre, dragi sorodniki in prijatelji pokojnega Alojza (Lojzeta) Źnidaršiča. Iskreno sožalje in sočutje v znamenju vere v Vstalega Gospoda v imenu nas vseh tukaj ob gospodu nadškofu patru Stanetu in provincialu p. Marjanu zbranih duhovnikov in bratov frančiškanov, izrekamo Lojzetovi družini: hčerki Janji in družini; tebi, dragi pater Darko; družinam pokojnih Lojzetovih sester Metke, Tince in brata Jožeta, sestri Angelci in družini ter vsem sorodnikom, tudi po mamini strani.

Ko umre nekdo, ki ga imamo radi, umrjemo nekoliko tudi mi sami. Nikoli več ne moremo biti taki, kot smo bili do tedaj.

Utrip življenja, domač glas, skupne poti doživljanj in spominov – vse to se naenkrat pretrga in nič ne more biti in ni več tako, kot je bilo.

Na različne načine smo poznali Lojzeta Źnidaršiča ali njegove najbližje po sorodstveni, prijateljski ali preko redovniškega in duhovniškega bratstva z Lojzetovim sinom, patrom Darkom. Tudi po vseh teh vezeh smo rastli in rastemo v to, kar smo in se zavedamo, da smo dar drug drugemu.

To seveda še posebej doživljamo Tvoji sobratje, dragi pater Darko, ki že 19 let deluješ med Slovenci v Sydneyu in ostajaš trdno povezan s sobratji duhov-

niki v domovini in po svetu. Zato smo sedaj s teboj in vsemi tvojimi povezani v molitvi, ki kakor mavrica povezuje vse daljave sveta, zato so v tej sveti daritvi poleg vseh nas s teboj in tvojimi v molitvi za pokojnega očeta Lojzeta povezani tudi tvoj škof Vincenc iz Sydneya – škofija Parramatta, škof Brian Mascord iz Wollongonga, avstralski provincial pater Phillip Miscamble in sobratje, nadškof pater Martin Kmetec iz Izmirja v Turčiji, melkitski škof Robert Rabbat iz Sydneya, številni duhovniki, sestre, na poseben način pa seveda patra Simon Peter in David ter številni rojaki iz Avstralije.

Ob današnjem slovesu od vajinega dragega očeta Lojzeta, draga Janja in pater Darko, ne moremo tudi mimo spomina na pokojno mamo Magdaleno, ki je po kratki in težki bolezni umrla 13. maja 1994, slaba dva meseca pred novo mašo sina, patra Darka.

Tudi tokratna dolga in gotovo še v tem času ne načrtovana pot iz Sydneya, je bila za tebe, pater Darko, gotovo polna razmišljanj, čutenj in molitve. Podobno sem izkusil tudi sam dvakrat – ob smrti očeta in mame.

Lojze Źnidaršič se je rodil v Struževem pri Kranju, mladost je preživel v Sebenjah – »Pr' Čevk«, se je reklo po domače. S svojim bratom Jožem, sestrami Metko,

Tinco in Angelco, se je vedno zelo dobro razumel. Čevkov Lojze se je izučil za kovača. Že kot vajenec se je zaposlil v Tovarni kos in srpov v Trziču, kjer je odslužil polno delovno dobo do upokojitve.

V Trziču je spoznal mlado Magdo, ki je iz Bele krajine prišla na šolanje v Trzič, in v Trziču tudi ostala. V zakonu sta se jima rodila hči Janja in sin Darko.

Pred skoraj 40 leti je njegovo življenje popestril zet Vili, kateremu ni bil samo tast ampak tudi drugi oče. Skupaj z Janjo so bili še posebno povezani. Z rojstvom vnukinje Eve je Lojze postal deda, in tako so ga radi klicali tudi ostali sorodniki, ne samo vnukinja. Včasih celo p. Darko!

Smrt mame Magde leta 1994 je v vse zarezala globoko bolečino.

Pred petnajstimi leti je Lojze sorodno dušo prepoznal v Marički, s katero sta si polepšala jesen življenja, si znala prisluhniti in pomagati. Se posebno so jima bili v veselje obiski Maričkinih sorodnikov na Štajerskem, kateri so Lojzeta zaradi njegove vesele narave in odprtega srca sprejeli za svojega. Rada pa sta bila tudi doma, saj sta bila obdana z dobrimi sosedi, ki so jima vedno srčno priskočili na pomoč.

Pred petimi leti je Lojze z rojstvom Oliverja postal pradedek. Pravnuk mu je prinesel nove radosti v življenje.

Lojze je bil družaben, rad obdan z veselimi ljudmi in tudi sam se je znal zelo dobro pošaliti. Njegova srčnost in poštenost sta bili neomajni.

Očeta Lojzeta sedaj izročamo v roke Stvarniku. Po Njegovih rokah je bila darovan tudi nam.

Lojze je sedaj že v objemu svojega Stvarnika, usmiljenega in dobrega nebeškega Očeta. Tako nam je razodel Jezus Kristus, ki je s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem premagal smrt. Jezus nam je večkrat povedal, da mora pšenično zrno umreti v zemlji, da obrodi obilen sad.

To je težek nauk; ga pa pogosto tudi sami doživljamo v našem življenju prepletanja luči, sence in teme, veselja in žalosti; je pa to nam vedno težko razumeti in sprejeti.

Veliki indijski pesnik, Nobelov nagrajenec Rabindranath Tagore, je zapisal: »Smrt ni ugasnitev luči, pač pa slovo od svetilke, kajti nastopila je zarja.« Zarja novega dne v večnosti. »Zato je namreč Kristus umrl in oživel, da gospoduje mrtvim in živim«, smo slišali v današnji Božji besedi.

Dragi bratje in sestre v Kristusu, ko se danes Bogu zahvaljujemo za Lojzeta, za njegovo skrb in ljubezen za družino in za skupnost, naj naša zahvala postaja molitev: Nebeški Oče, ustvaril si nas zase in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v Tebi.

Podari nam, da bomo sredi spremenljivosti in minljivosti tega sveta naravnali svoja srca na večno domovino, kjer bomo našli pravo srečo. Saj vendar poznamo pot, ki jo je Jezus pokazal apostolu Tomažu: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni.« (Jn 14,6).

Zato naš nebeški Oče, posveti z lučjo Kristusovega vstajenja v ta naš preizkušani čas bolečine in slovesa, ko molimo za Lojzeta in za vse, ki so ga imeli radi, kajti ljubezen je močnejša od smrti!

Povežimo sedaj te v besede prelite misli z mislimi in besedami pokojnega profesorja dr. Janeza Marolta; lani julija smo ga pokopali na Homcu pri Kamniku:

*»V zapovedih ljubezni so srečanja,
v zapovedih srečanj so slovesi in bolečina.
Morda v življenju zorimo zato,
da bi mogli seči onstran spoznanj,
da bi zmogli v zadnjih mejah in zadnjih
resnicah videti obljubo novega dne,
da bi verjeli v Življenje, ki je močnejše od smrti.«*

V večeru nedelje Dobrega Pastirja, 21. aprila 2024, je bilo Lojzetovo zemeljsko romanje sklenjeno. Danes, na spomin Marije, Matere dobrega sveta, smo zbrani v hvaležni molitvi zanj in vse njegove.

Dragi Źnidaršičev oče Lojze, počivajte v miru v objemu neizmerne, večne Božje Ljubezni, obdani s slavo Marije Pomagaj, Matere in Kraljice naroda slovenskega, katerega zvesti in ponosni sin ste bil. Amen. Aleluja!

Somaševanje je vodil nadškof metropolit pater Stane Zore, provincial p. Marjan me je zaprosil za pridigo, kar sem sprejel.

pater Ciril A. Božič

+P. Bernardin Sušnik

Ob vstopu p. Bernardina v red je provincial prosil p. Engelharda Štucina, naj o kandidatu Jurku Sušniku pove svoje mnenje. Med drugim je zapisal: »Fant izhaja iz dobre in vzorne krščanske družine, kar je nanj dobro vplivalo, da je do sedaj ostal dober in nepokvarjen. Po značaju je živahen, hitro navdušen, včasih koleričen. Svoje načrte izpelje. Če bo ostal v dobrih rokah, bo v življenju žel lepe uspehe!«

Sušnikova družina je bila s Cerkvijo zelo povezana. Župnik za Bežigradom je bil takrat p. Kazimir Zakrajšek; s p. Bernardinom sta imela nekoliko podobno pot. P. Bernardin ga je dvakrat nasledil, prvič kot kaplan za Bežigradom in drugič v Lemontu v ZDA kot urednik revije Ave Maria. P. Bernardin je pripovedoval: »Krščen sem bil osmi dan po rojstvu, 27. junija 1935. Krstil me je bežigrajski župnik p. Kazimir Zakrajšek, ustanovitelj frančiškanskega komisariata v Združenih državah ter prvi urednik mesečnika Ave Maria. Seveda ni vedel, da prvi urednik krščuje zadnjega urednika.«

P. Bernardin o svojem poklicu ni nikoli dvomil. Od nekdaj je vedel, da bo duhovnik in frančiškan. Pripovedoval je: »Ko je p. Kazimir Zakrajšek odšel v Ameriko, smo začeli zahajati k frančiškanom v mesto. Če je kdo kaj prispeval za moj poklic, so bili to frančiškani v Ljubljani. Med počitnicami sem bil pri njih od jutra do večera. Pri Tromostovju sem ministriral. Ujel me je brat Kanizij, ki je bil sijajen organist in neverjeten pedagog, in s sestro sva začela peti na koru. Tam sem se bolje spoznal s p. Engelhardom, ki je kasneje postal moj novomašni pridigar in družinski prijatelj. Zame je bilo popolnoma samoumevno, da grem tudi jaz v kloster.«

V prošnji za vstop v red je zapisal: »Zatrjujem, da imam in čutim v sebi milost redovniškega in duhovniškega poklica, zato prosim za sprejem v frančiškansko provinco sv. Križa v Sloveniji. Ker je pred kratkim v Kamniku umrl p. Bernardin, vljudno prosim, da bi bilo ime Bernardin moje redovno ime.« Njegovi prošnji je provincial ugodil.

Svojo redovno pot je začel leta 1950 z vstopom v noviciat v samostanu v Novem mestu. V Sloveniji je končal štiri razrede gimnazije, v petega je pa šel, kakor je bilo takrat v navadi, v Zagreb na škofijsko gimnazijo. Po letu dni se je vrnil in je nadaljeval gimnazijo v Ljubljani. Maturiral je leta 1954.

V duhovnika je bil posvečen dne 29. junija 1959 v Ljubljani. Načrt za njegov novomašni kelih je bil delo arhitekta Jožeta Plečnika. Ko je Plečnik izvedel, da je Bernardin v bogoslovju, je načrt za kelih poklonil Bernardinovemu očetu Stanku, s katerim sta prijateljevala.

Od leta 1961 do leta 1968 je bil kaplan v župniji Ljubljana Šiška. Tam je imel najmanj 24 ur verouka na teden, dve leti celo po 36 ur na teden. Bil je katehet, ki je snov zanimivo razlagal in je otroke veliko naučil. Ko se je po dolgih letih vrnil v Šiško, se je še spomnil imen ministrantov, pevcev in drugih župljanov, ki so se mu vtisnili v spomin. Iz tega obdobja je rad pripovedoval anekdote; govoril je iskriivo in s sočnim besednim zakladom.

Na papeški univerzi Antonianum v Rimu je študiral od leta 1968 do leta 1971, ko je doktoriral iz biblične teologije. Po vrnitvi iz Rima je služboval na Sveti gori, za Bežigradom in v centralnem samostanu v Ljubljani.

Od leta 1976 do leta 1982 je bil namestnik generalnega tajnika na generalni kuriji. Po tem obdobju je deloval v Nazarjah in v centru v Ljubljani. Leta 1988 je nastopil službo v Lemontu v ZDA, kjer je bil najprej pomočnik urednika, nato pa urednik revije Ave Maria. Maja 2017 se je za stalno vrnil v Slovenijo. Živel je v samostanu Ljubljana Šiška.

Všeč mi je bila Bernardinova pronicljivost. V glasilu župnije Marijinega oznanjenja Naše tromostovje iz leta 1974 sem v oktobrski številki našel objavljen pogovor s p. Bernardinom. P. Edi ga je spraševal o malih občestvih: »Mala občestva, ki ne iščejo svojega mesta v zgodovini odrešenja, prej ali slej propadejo. Njihov trud je približno tak kakor trud vrtno škropilnice: v vsakem primeru priteče iz nje voda, ne pa vino,« je rekel p. Bernardin. V

istem članku je dejal: »Bil bi srečen, če bi koga mogel uvesti v Sveto pismo. Sveto pismo ima smisel samo, če ga povežemo s svojim življenjem oziroma s svojim časom. Božjo besedo berem predvsem za oznanjevanje.«

P. Bernardin se je na pridige skrbno pripravljal. Svoje priprave je opisal takole: »Besedilo, o katerem mislim pridigati, preberem v originalu. Da vidim, o čem pravzaprav govori. Potem grem skozi komentarje, ki včasih obsegajo sto, sto petdeset ali dvesto strani. To je študij in istočasno meditacija. Posebno pomembni so ljudski misijoni. Zlepa si za kakšno stvar nisem tako prizadeval kakor za ljudske misijone in menim, da zlepa v kakšni stvari nisem dosegel toliko kakor v misijonih.« Rad je obujal spomine na redovne brate, ki so ga oblikovali, na p. Martina Perca recimo, ki je po vojni veliko sodeloval z arhitektom Plečnikom, in na brata p. Angelika in p. Romana Tominca, na p. Bruna Korošaka. Njegova želja je bila, da bi počival v grobu, v katerem je pokopan p. Martin Perc.

Na enem najinih srečanj je dejal: »Pride čas, ko ti ostanejo samo še spomini in lopata.« V tej izjavi ni bilo zaznati zagrenjenosti, ampak zavedanje, da je zrel za žetev. Na svoj način je povedal: »Dopolnjeno je!« Vsakokrat, ko sem ga obiskal, sva govorila o smrti. Glede svojega odhoda je bil povsem pomirjen. »Molite zame, da me Gospod vzame!« je prosil. S pesnikom Prešernom si je želel: »Prijazna smrt, predolgo se ne mudi: ti ključ, ti vrata, ti si srečna cesta, ki pelje nas iz bolečine mesta.«

V zadnji bolezni je bil p. Bernardin pravi trpin. »Vice bom odslužil že tukaj!« je govoril in si tako osmišljeval svoj križ.

Danes, ko se od njega poslavljamo, sem mu hvaležen za nauke, ki mi jih je delil. Pri tem je bil vedno korekten in spoštljiv. Hvaležen sem za dolge in zanimive pogovore, za to, da me je v mojih kleriških letih kot študijski prefekt spodbudil za študij italijanščine, saj mi danes še kako koristi, hvaležen sem za vso njegovo delov-

no in ustvarjalno energijo, za služenje in za talente, ki jih ni zakopal. Eden od šišenskih župljanov mi je poslal sporočilo: »Bog bodi zahvaljen za p. Bernardina. Bog bodi zahvaljen za njegovo rojstvo v nebesa. Po njem smo postajali kristjani, ki se zavedajo, da lahko z vero spremenimo svet, da z upanjem plemenitimo bližnjega, da smo z ljubeznijo v molitvi nepremagljivi.«

P. Bernardin je svojo mehko skrival za robato stjo. Na koncu je prevladala mehkoča. Ob zadnjem obisku me je dolgo držal za roko. Stisk je bil predan, celo nežen. P. Bernardin, ta stisk ni bil samo slovo, ampak tudi pozdrav miru in sprave. Vaši bratje se želimo spravljeni posloviti od vas, zato vas prosimo odpuščanja za morebitne rane, ki smo vam jih zadali, mi pa odpuščamo vam.

Hvala vsem, ki ste bili na njegovem križevem potu Simoni iz Cirene in Veronike s potnim prtom nege in sočutja. Posebna zahvala p. Silvinu, p. Mariju in sorodnikom: bratu Andreju, svakinji Mirjam, nečakom Petru, Tomažu, Martinu in njihovim družinam, v svojem imenu in v imenu bratov Slovenske frančiškanske province izrekam iskreno sožalje. P. Bernardin vas je imel rad in bil je navezan na vas.

O slovesu od nekega pokojnika je p. Bernardin rekel: »Ko človek umre, je pred nami njegovo telo, ki ga je odložil kakor star plašč. On sam pa je pri Bogu. Na pogrebu se ne govori o umrlem, ampak o Bogu, o posmrtnem življenju in o večnosti.«

Verjamem, da je bila Bernardinova prva beseda, ko je prestopil prag večnosti: Amen Sveti Trojici. Verjamem, da je bila njegova druga beseda pozdrav nebeški Materi: Ave, Marija. Pa saj sta bila z nebeško kraljico domača, ne samo zato, ker je bil urednik revije Ave Maria, ampak tudi zaradi številnih rožnih vencev, ki jih je zmolil.

Kakšna je večnost, p. Bernardin? Rekli ste: »Glede večnosti mi največ pove evangelij: Vaše srce naj se ne vznemirja. V Boga verujete, tudi vame verujte. V hiši mojega Očeta je mnogo bivališč (Jn 14,1).«

P. Bernardin, verujemo, da vam je Stvarnik pripravil bivališče v svoji hiši. Naj vas vso večnost razveseljuje božja domačnost. Naj vas na veke s svojo ljubeznijo blagoslovlja čudoviti Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti Duh. Pri Bogu nam izprosimo novih bratov. Naj jih pokliče s tako močnim klicem, kakor je poklical vas. Počivajte v miru. Amen.

p. Marjan Čuden

ZA NEKROLOGI

LJUBLJANA - ŠIŠKA: P. BERNARDIN (JURIJ) SUŠNIK iz župnije Ljubljana - Bežigrad, kaplan, vikar, doktor biblične teologije, odličen katehet, organist in oznanjevalec Božje besede, ljudski misijonar, provincialni ekonom in tajnik province, provincialni voditelj Frančiškovega svetnega reda, študijski prefekt, šest let namestnik tajnika na generalni kuriji v Rimu, urednik revij Srečanja in Ave Maria, 29 let izseljenski duhovnik v Združenih državah Amerike, mož številnih talentov ter izvirnih in kritičnih stališč do sodobne družbe, skrben, pravičen in gostoljuben, mentor in svetovalec mnogim. Star 88 let, redovnik 73 let, duhovnik 65 let.

Pokojni Bernardin

Pokojni Bernardin je bil od rojstva do smrti neločljivo zraščan s frančiškani. Krstil ga je p. Kazimir Zakrajšek, prvi župnik takrat nove bežigrajske župnije, ki je v Bernardinovem otroštvu pomenila duhovni dom družini Sušnik. S prihodom vojnih časov je družina postala del občestva pri Tromostovju, kjer je Bernardin spoznaval redovno skupnost in samostan. Tam je našel tudi družabni prostor za igro in veselje na vrtu. Samoumevno se mu je zdelo, da pri petnajstih letih zaprosi za sprejem v red. Dodelili so mu redovno ime Bernardin, ki ga je posvojil tako resno, da je tudi ožja družina v zvezi z njim in o njem le še izjemoma uporabila krstno ime Jurij.

Stvarniku se je očitno usulo prav takrat, ko je na vrsto za prejem talentov in darov prišel Bernardin. Veliko različnih je prejel, z zvrhano in potlačeno mero. Glasba mu je pomenila posebno veselje in zanimanje kot igralcu orgel in kot rednemu obiskovalcu različnih koncertov. Prejel je dar jezikov, ki jih je z neverjetno lahkoto obvladal kar mimogrede. Darova uma in modrosti sta mu dala sposobnost učenja, analize, veščin prava in ekonomije ter tehnične logike. Dar govora in pisanja je postal njegova razpoznavna vrlina. Dar fotografskega spomina in neverjetnega sluha sta presenečala še do zadnjih dni življenja.

Vsi navedeni talenti in darovi so bili dopolnjeni še z božjo previdnostjo, da je v življenju spoznaval ob pravem času prave vzgojitelje, ki so mu talente pomagali razviti. V svoji odprtosti za delovanje teh mentorjev je našel božjo pomoč, da mu je fr. Kanizij Fricelj odprl pot do orgel in da je glasbeno znanje srkal ob g. Alojzu Mavu, pozneje pa stkal tesne vezi s Primožem Ramovšem in s sobratom p. Vendelinom Špendovom. Svoj dar učenja je razvil ob p. Brunu

Korošaku; dar pridiganja in govora ob p. Engelhardu Štucinu in ob svojem velikem vzorniku, p. Martinu Percu; dar analize in sinteze ter pravnih rešitev ob generalu p. Konstantinu Koserju in ob sobratu na generalni kuriji, p. Turchiju. Skoraj ni bilo obdobja življenja, ko mu Bog ne bi dal nekoga, ob katerem je rasel in se izpopolnjeval. A hkrati je bil tudi sam mentor in spodbujevalec mnogim mladim sobratom in znancem, da so lahko izkoristili ponujene priložnosti. Bil je človek prakse in ne teorije: vzemi, poskusi, na napakah se uči. V prvem, drugem, tretjem poskusu – samo vztrajaj.

Darovi, talenti, mentorji – v tej enačbi do uspeha manjka še nekaj: priložnost, vedoželjnost in pogum, da sprejmeš izziv, ko ti pride naproti. Bernardin je te izzive pričakal z odprtimi rokami. Vodili so ga v Rim na študij. Vodili so ga do raznih služb, ki mu jih je določalo vodstvo province. Vodili so ga po svetu, ko so se ponudile možnosti potovanja in spoznavanja ljudi, krajev, kultur. Sprejel je službe, ki so mu jih naložili: postal je ljudski misijonar, urednik revij, pisatelj člankov, pridigar na radiu Vatikan, ekonom, tajnik, voditelj duhovnih vaj, spovednik ... V vsem je našel nekakšen smisel in poklicanost, da prispeva z resnostjo in predanostjo, s strahom, da le kje ne nastane kak improviziran zmazek.

Če bi pisali njegovo biografijo, bi verjetno lahko imela naslov: Človek prehoda.

Prehod od rojstva in iz zgodnjega otroštva v meščanski družini v predvojni Ljubljani, skozi revolucijo in okupacijo v medvojnem času do mladih let na klasični gimnaziji v popolnoma drugačnem svetu povojnega enoumja, ko je družina ostala brez dohodkov in skoraj brez očeta.

Prehod prek frančiškanskega noviciata v Novem mestu in prek političnega izgnanstva na šolo v Zagrebu do povratka v vlogi poskusnega prvega gimnazijca, ki se je kot frančiškan upal vrniti v Ljubljano in hoditi v civilno gimnazijo na Šubičevo.

Prehod v študijska leta ljubljanske Teološke fakultete in spoštovanih in zahtevnih profesorjev in življenja v klerikatu na Tromostovju ter ob spoznavanju, da je oblast imela oči in ušesa med duhovščino, tudi na škofiji. To je botrovalo redki milosti, da je lahko stregel škofu Antonu Vovku, ko se je po celonočnih oznovskih zasliševanjih skrivoma zatekel k frančiškantom, kjer je bil Bernardin med redkimi posamezniki, ki so škofa smeli videti povsem razkritega, ranjenega in izmučenega in mu pomagati.

Prehod od nove maše v novi cerkvi za Bežigradom k zahtevnemu kaplanskemu delu v Šiški, kjer je pomagal dokončevati Plečnikovo cerkev in doživel drugi vatikanski koncil in liturgično reformo, organiziral prva romanja v tujino in se pastoralno kalil ob p. Engelhardu.

Prehod iz Ljubljane v Rim in vključitev na doktorski študij med izjemnimi profesorji in študenti z vsega sveta, ki so aktivno sooblikovali novo, pokoncilsko teološko znanost in razlage Svetega pisma in mu odprli povsem nove razsežnosti študija in raziskovanja.

Prehod iz svobodnega Rima nazaj v Slovenijo in sooblikovanje novih pravil frančiškanskega reda ter razvijanje veščine preživetja s pokončno glavo in z jasno besedo v svinčenih sedemdesetih letih, ko je bilo treba spretno gospodariti, da se je iz vsakega dinarja naredilo največ možno in plačalo čimmanj nepravilnih davkov.

Prehod nazaj na frančiškansko generalno kurijo v Rim, kjer je od blizu spoznal pomembnost prava za tako veliko organizacijo, a hkrati doživil tudi transformacijo reda, ko je novi general iz ZDA namesto kulture pravil in reda, pod vtisom liberalne vsečnosti, postopoma uveljavljal kulturo improvizacije in pragmatičnosti, to pa je zavračal s prispodobo: tudi za odlično glasbeno improvizacijo moraš imeti jasen cilj in znanje o možnih poteh do njega.

Prehod slovenske frančiškanske province, ki je čedalje bolj rahljala pravila in se soočala s krizo vzgoje in poklicev, je doživiljal v vlogi provincialnega tajnika v osemdesetih letih. Bridko spoznanje, da je za med stare sobrate premlad, med mlajšimi pa so njegovi pogledi zastareli, je botrovalo še novemu prehodu v novo okolje.

Iz umirajoče Jugoslavije se je leta 1988 umaknil v Ameriko in v Lemontu našel samostan, po kulturi in življenju podoben stabilni in konservativni umirjeni skupnosti, ki jo je med frančiškani pogrešal. Pri 53 letih je bil skoraj najmlajši in tako je lahko stregel sobratom, ki so drug za drugim pešali in umirali. Z obema rokama je objel delo urednika mesečnika Ave Maria in jo kot revijo povzdignil, da je na višku kvalitete dočakala svoj neizbežni konec.

V ameriških letih je doživel še dva prehoda: najprej tehnološkega, ko je pisalni stroj zamenjal za računalnik in se priučil veščin digitalnega grafičnega oblikovanja; ko je bil Skype uveden kot vsakodnevno

orodje; ko je internet zamenjal knjige in časopise kot vir informacij; ko je mobilni telefon nadomestil hišno centralo.

Drugi prehod je bil osebni prehod: daleč od doma je doživel politični prepoved domovine in samostojnost svoje države; tam je doživel smrt svojega očeta, s katerim sta bila zelo povezana, a na pogreb zaradi birokratskih ovir ni mogel. Kot ameriški državljani se je pozneje lahko vračal v domovino in tako doživel odraščanje nečakov, naše poroke, krste naših otrok, smrt svoje rodne sestre Urške. Doživel je tudi soočenje s svojimi lastnimi, skritimi in prikritimi zdravstvenimi težavami in z odvisnostjo, ki jo je uspešno premagal, in se tako srečal z vprašanjem svojega lastnega poslanstva: delo med čedalje bolj odtujenimi izseljenci v ZDA ali skrb za svoje lastno zdravje in možnost plodnega in čimbolj polnega življenja do smrti.

Če kaj, sta ga do konca odlikovala razum in sposobnost racionalnega razmišljanja. Prav ta sposobnost je narekovala, da je leta 2017 sprejel odločitev za selitev nazaj v Slovenijo, kjer bi lažje preživel starost. Sprejel ga je samostan v Šiški, kjer se je počutil doma.

V spominu nam bo ostala njegova podoba bistrega uma, jasnih stališč, ostrega jezika, nedvoumnega mnenja in neprizanesljive točnosti.

Spomnili se bomo njegove skrbnosti in pravičnosti, zadržanosti, ponosa in navidezno nepremostljive hladne razdalje, ki je bila v resnici le varovalna ograja za čustva in hkrati gonilna sila samostojnosti in neodvisnosti skoraj do smrti.

Njegovi bližnji se ga bomo spominjali po hudo-mušnosti, po sproščenosti in po smislu za humor. Po gostoljubnosti in družabnosti, ki je uživala v razpravah in debatah, ko so se kresala stališča in se je iskalo bistvo.

V razlaganju božje besede – s tem se je ukvarjal do samega konca – je iskal pot do izvirnega pomena in okoliščin vsega zapisanega v Svetem pismu in kako na razumljiv način to aplicirati na današnji čas in v naš prostor. Iskal je bistvo, analiziral in na koncu sestavil sintezo. Hud je bil, če kdo še tako dobre analize ni znal skleniti s sintezo in z naukom, kako naprej ravnati.

Bog je dopustil, da je zadnja leta trpel v bolečinah in z vedno manjšo gibalno sposobnostjo. Njegova pokora in njegove vice, kakor nam je razlagal. Vztrajno je molil in upal, da se ga bo Gospodar življenja usmilil in poklical. Na koncu je sprejel tudi odpoved svojemu lastnemu ponosu in se predal v telesno oskrbo, ko sam ni več zmogel. In šele takrat, ko je sprejel, da je povsem odvisen od drugih, je doživel milost, da je boj dobojeval, tek dokončal in svoje poslanstvo na tem svetu dovršil. Sestra smrt ga je na god sv. Marka srečala pripravljenega.

Hvala Bogu, za Bernardinovo življenje in za vse, kar smo z njim doživeli in prejeli. Naj mu bo pravičen sodnik in mu nakloni večno življenje, naj bogato poplača vse dobrotnike, ki so mu v življenju dajali oporo in pomoč.

Peter Sušnik, nečak p. Bernardina

Veselje manjšega brata.....	3
Iz generalne kurije	
Srečanje komisije za ‚Nove oblike‘.....	4
Dar stigmat sv. Frančiška ob osmstoletnici.....	5
Generalni minister Massimo Fusarelli, Predstavitel knjige Francis of Assisi. A restless life.....	6
Zborovanje OFS v Italiji.....	9
Srečanje CEME o Ratio Evangelizationis.....	10
Vabilo na 18. tečaj medverskega in ekumenskega dialoga.....	12
Francesco Live v Firencah.....	13
Obisk generalnega ministra in vikarja v Sveti deželi.....	15
Zaključek obiska Kustodije Svete dežele.....	17
Koinonia.....	19
Iz provincialata	
Dan province 2024 na tromostovju.....	23
Iz življenja bratov in samostanov	
Od aprila do junija 2024 na Brezjah.....	24
Utrinki izpod kamniških planin - iz Kamnika.....	28
Nekaj z Viča.....	32
V Nazarjah.....	34
Za poročila (S Svete Gore).....	38
Iz Lemonta.....	42
Teološki in pastoralni izzivi	
Brevir.....	44
Če jutri ne pride.....	45
Počitniške lovorike.....	46
Dogovor ali naključje?.....	47
Papež Frančišek.....	49
... in naj molijo za rajne	
+ Alojz (Lojze) Žnidaršič.....	52
+P. Bernardin Sušnik.....	54
Pokojni Bernardin.....	56

**Poročila leto 2024 (LXXVII)
številka 2**

Izdala: Slovenska frančiškanska
provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: p. Krizostom Komar
Odgovarja: p. Marjan Čuden
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
br. Janez Papa

Grafična priprava: Tina Bruno, ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

Elektronski naslovi skupnosti

Provincialat	provincialni.minister@ofm.si
Definitorij	definitorij@ofm.si
Tajništvo province	tajnik@ofm.si
Prokuratura	prokuratura@ofm.si
Založba BF	zbf@ofm.si
Komisariat	komisariat@ofm.si
Generalna kurija	http://www.ofm.org
e-mail	[ime]@ofm.org [ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič	ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko	andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak	andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk	andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman	anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Emberšič	benediktdejanemberšič@gmail.com
Bernard Goličnik	bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky	bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik	bernardin@susnik.si
Boštjan Horvat	bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs	bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus	bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež	boris.markez@rkc.si
Christian Gostecnik	christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič	cirilofm@gmail.com
Darko Žnidaršič	darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf	p.david.ofm@gmail.com
Edvard Kovač	edvard.kovac@guest.arnes.si
Franci Seničar	franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše	franc.kovse1@gmail.com
Gregor Kos	gregor.kos@rkc.si

Jan Cvetek	jan.cvetek@gmail.com
Jan Dominik Bogataj	jan.dominik.bogataj@rkc.si
Janko Žagar	janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa	janez.papa@rkc.si
Krizolog Cimerman	krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar	krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik	ksaver.babnik@gmail.com
Mari Osredkar	mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak	marijan.cvitak@ofm.si
Marjan Čuden	marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk	marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak	marko.novak@rkc.si
Metod Ogorevc	metod.ogorevc@ofm.si
Mihael S. Vovk	mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc	milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič	miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic	miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Žvokelj	niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop	pavle.jakop@gmail.com
Pepi Lebreht	pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih	pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec	peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko	rafaels@libero.it
Regalat Razbočan	regalat@gmail.com
Robert Bahčič	robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc	silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec	simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič	tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec	tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevar	tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter	tomaz.pinter@rkc.si
Vid Lisjak	pater.vid@gmail.com
Viktor Papež	viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek	vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop	zdravko.jakop.ofm@gmail.com

800

1224
2024

| STIGME SV. FRANČIŠKA

